

ด้วยเคารพบูชา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

โยม ๑ : การทำสมาธิชะอาจารย์ และทำไปผมก็..พอนั่งสมาธิไป แล้วก็..ปลงเกี่ยวกับ อสุภะอสุภังร่างกายนี้ซะ แล้วก็มีความรู้สึกพอลงได้ก็..เวลาออกมาใช้ชีวิตปกติทั่วไป ก็ รู้สึกว่าปล่อยวางได้บ้าง จากที่เขอะๆ ก็เห็นความตายเป็นเรื่องธรรมดา ปกติก็กลัว เดียวนี้ก็ เขอะๆ แล้วก็ปล่อยวางได้เขอะ อย่างนี้..แล้วก็จิตใจก็ไม่ส่งออกไปข้างนอกละชะอาจารย์ มีสมาธิบ้าง แต่ผมไปฟังตรงที่อาจารย์บอกว่า “ธรรมะตัดแปะ” อันนี้ใช้ธรรมะตัดแปะหรือ เปล่าครับ

หลวงพ่ : ใช้..“ธรรมะตัดแปะ” ใช้อ้อว่าตัดแปะของเรานี้คือว่า พวกนั้นเขาไม่รู้เรื่องอะไรเลย ถ้าธรรมะตัดแปะ หมายถึงว่า เราไม่ได้ตัดแปะ แต่มันเป็นการพัฒนาการของมัน ธรรมะตัดแปะ หมายถึงว่า คนเข้าใจผิดใจ ธรรมะตัดแปะ เขาเข้าใจไปผิด แต่เขาไปศึกษา ธรรมะของคนอื่นมา เหมือนเราไปลอกเลียนเขามา ตัดแปะเลย แต่ของเราไม่ได้ตัดแปะ คำว่า ตัดแปะ คือว่า เขาเข้าใจผิด คนเข้าใจผิด มันเจตนาของเราละ ถ้าเจตนาเราทำสิ่งใดผิดไป เราทำอะไร เป้าหมายเราผิด มันก็ผิดหมดแหละ

แต่ถ้าเป้าหมายเราถูกใช้ใหม่ เราทำก็ผิด เพราะมันยังไม่จบ ถ้าเป้าหมายเราถูก เราจะไปข้างหน้า แต่ตอนนี้มันจะเป็นอย่างไรไปก่อน ไม่เป็นไร มันต้องเป็นอย่างนี้ด้วย เราถึงบอก ว่า “คนเราเริ่มมาจากศูนย์ คนเราเริ่มจากการไม่เป็นทั้งนั้น พระพุทธเจ้าเริ่มจากไม่เป็น เพราะว่าเริ่มจากไม่เป็นจะให้มันถูกหมด มันไม่ถูกหรอก” “สติปัญญา ๔” เห็นไหม เรบอก สติปัญญาที่ปฏิบัติผิดหมด ใ้ฉันเขาบอกสติปัญญา ๔ คนนั้นถูก คนนั้นผิด ผิดทั้งนั้นละ!

โยม ๑ : อาจารย์ครับ แล้วพอมันนั่งได้ นั่งและปลงได้แล้วก็ปล่อยวาง มันก็ได้สมาธิ อยู่ แล้วเราจะนำเอาสมาธิตรงนี้มาใช้อย่างไรครับ

หลวงพ่ : “สมาธิ” คือ ความสงบใจ สมาธิ ถ้าเราได้สมาธิ สมาธินี้เป็น..เราได้สมาธิ เราทำเพื่อความสงบ ความสงบนี้คือความสุข ความสุขนี้มันก็เป็นความสุขแล้ว มันก็ได้ “ผล” แล้ว วิบาก ผลนี้มาจากไหน ผลนี้มาจากที่เราทำทั้งนั้น ต่างๆ ที่เราพิจารณานั้น แล้วผลมันเกิดจากนั้น แล้วทำอย่างไรต่อไป ก็ทำไปด้วยผล ผลมันไม่ใช่เหตุไฉน เราต้องสร้างเหตุขึ้นมาเพื่อให้ผลมันลึกขึ้น ให้ผลมันดีขึ้นไป นี่..ที่มันไม่ตัดแปะ ไม่ตัดแปะตรงนี้ไง แต่ถ้าตัดแปะนะ มันจะไม่มีผลเลย

โยม ๑ : มันก็จะอยู่อย่างนั้น หรืออะ

หลวงพ่ : ไม่ใช่.. มันจะไม่มีผลเลย

โยม ๑ : ไม่มีผลเลยใช่ไหมอะ

หลวงพ่ : ตัดแปะจะมีผลไหม

โยม ๑ : ไม่มีผลครับ มันก็หลุดไป

หลวงพ่ : “ตัดแปะ” คือ ที่เราตัดของเขามาแปะ เราจะรู้อะไรละ “ตัดแปะ” หมายถึงว่าชี โกง ไปดู่เอาสมบัติของคนอื่นมาเป็นของเรา ทั้งๆ ที่เราไม่มีอะไร แต่เราพิจารณาไป เรามีความสงบไหม มี.. มีความสุขไหม มี..เห็นไหม มันไม่ใช่ตัดแปะ เราบอกที่ไม่ใช่ตัดแปะ เพราะอะไร เพราะทำแล้วมันได้ผลตามแต่อัธยาไป ผลนี้ไม่ใช่ว่าจะได้ผลเท่ากันหมดนะ แม้แต่สมาธิก็ไม่เท่ากัน แล้วคนปฏิบัติไปแล้วนะ ทุกคนที่ปฏิบัติ นั่งอยู่ ๔-๕ คนนี้ “ปฏิบัติ” จะไม่มีใครตัดแปะเหมือนกันได้หมดเลย ไม่มีทาง ของใครของมัน

แล้วพอไปปฏิบัตินี้ นั่งคนละ ๑๐ นาทีเท่ากัน บางคนสงบ บางคนไม่สงบเลย บางคนสงบมาก สงบน้อย เห็นไหม เพราะนี่คือผลของมัน ถ้าผลของมันตามความเป็นจริง ไม่ใช่ตัดแปะ ตัดแปะอย่างเรา เรานั่งอย่างพวกที่ นั่ง ๕ นาที ๑๐ นาทีได้ความสงบกัน เราก็อวดว่า

เรานั่งบ้าง เราก็นั่งบ้าง แล้วพอเรานั่งไป ได้ไม่ได้ เขาสงบ กูก็สงบบ้าง ทั้งๆ ที่กูไม่มีอะไร
เลยนะ นี่ “ตัดแปะ”

โยม ๑ : อันนี้ผมคิดได้ พอสงบแล้วผมยังคิดได้

หลวงพ่ : คิดได้

โยม ๑ : ครับ.. ก็ถือว่าไม่ตัดแปะใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : ไม่ตัดแปะ เพียงแต่ว่า เราเริ่มต้นการภาวนาขึ้นไปไง ต้องทำบ่อยๆ แล้วทำ
อย่างไรต่อไปๆ กลับไปสร้างเหตุ ออกไปพิจารณา อย่างนี้พิจารณาได้ แล้วมันปล่อยวางเข้า
มา พอพิจารณาครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ ไม่ได้แล้ว ไม่ได้หรอก

โยม ๑ : ครับ.. ใช้ไม่ได้ครับ

หลวงพ่ : เพราะอะไร เพราะว่าอาหารกินทุกวันนี้ “มันเบื้อ” อาหารมันก็ต้องกินทุก
วัน แต่ที่นี้ของเรา แต่ถ้าพุทโธ พุทโธ ถ้ามันออกพิจารณาได้ก็พิจารณา ถ้าพิจารณาไม่ได้ก็
กำหนดพุทโธ พุทโธนี้ตัวหลัก พุทโธนี้เขาทำอะไรก็แล้วแต่ พอทำอะไรไม่ได้ก็กลับมาที่พุท
โธ พอพุทโธพอมันชินชาพุทโธแล้ว ออกไปพิจารณา ออกไปใช้ปัญญา ปัญญาอย่างนี้เป็น
สมณะหมด เราพูดไว้บ่อยมากกว่า “ปัญญาอบรมสมาธิ” ปัญญาที่ใช้ตรึกในธรรมมันเป็น
ปัญญาอบรมสมาธิ มันยังไม่เป็นปัญญาฆ่ากิเลส ไม่เป็นวิปัสสนาหรอก

ถ้าเป็นวิปัสสนานะ มันจะสะท้อนหัวใจนี้มาก เพราะมันต้องได้จุดนี้ก่อน เราจะพูด
ถึงการเปิดบัญชี การตั้งบริษัททุกทีเลย ถ้าเราเปิดบัญชีเราตั้งบริษัทเราจะสามารถโอนเข้า
ออก หรือเราสามารถมีผู้รับผลประโยชน์ได้ คือ “ตัวสมาธิคือตัวจิต” แต่ถ้าเรายังไม่มีตัวนี้
ขึ้นมา เหมือนกับเราไม่มีบัญชี เราต้องได้เงินสดกันนะ เราไม่มีบัญชี เราต้องจ่ายเงินสดก่อน
แต่ถ้าเรามีบัญชีขึ้นมา เราโอนเข้าบัญชีได้หมด ไม่ต้องอะไร โอนเข้าบัญชีได้หมดเลย นี่ก็
เหมือนกันพอเรามีจิตขึ้นมาตัวสมาธิ ตัวสมาธินี้คือตัวจิต

โยม ๑ ครับ..ผมมีสมาธิแล้ว ผมก็ลองมากำหนดพุทโธดูซะ แล้วผมก็กำหนดตรงนี้ พอกำหนดไปสักพักหนึ่ง บางทีวันนี้กำหนดได้ อีกวันกำหนดไม่ได้ เปลี่ยนไปกำหนดลมหายใจบ้าง สับไปสับมาอย่างนี้

หลวงพ่อกับ : ไม่ได้..

โยม ๑ : ได้ไหมครับ

หลวงพ่อกับ : ไม่ได้..ถ้าพูดถึงใช้ปัญญานี้ ปัญญาได้ ปัญญาเราคิดใคร่ครวญอย่างที่ว่า อะไรก็ได้ พอเป็นสมาธิ ปัญญามันเป็นความคิด เพราะปัญญาเห็นใหม่ ตัวนี้คือตัวบัญญัติ ตัวนี้คือตัวสติจิต คือตัวภพ ความคิดคือลอก ผลไม้กับเปลือก ผลไม้ เวลาเราซื้อผลไม้ เปลือกผลไม้ ผลไม้คือมันรักษาเนื้อผลไม้ไว้ นี่คือ ชั้น ๕ คือ ความคิดของสามัญสำนึก เราควบคุมไม่ได้ ไอ้อย่างนี้คิดอะไรก็ได้ แต่ถ้าพุทโธๆ พุทโธเรากำหนดมาจากจิต วิตก วิจาร์ เราไม่นึกพุทโธๆ พุทโธไม่เกิด นี่พุทโธต้องจุดใจจุดหนึ่ง ถ้าปลายจมูกก็ปลายจมูก

โยม ๑ : เปลี่ยนแปลงไม่ได้ใช่ไหมครับ

หลวงพ่อกับ : ถ้าบอกว่าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ไม่ใช่.. ถ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ทำไมมันเปลี่ยนแปลง มันเปลี่ยนแปลงได้ เขาเปลี่ยนแปลงกัน แต่เราไม่ยอมให้มันเปลี่ยนต่างหากละ

โยม ๑ : แล้วถ้าวันนั้นเรากำหนดพุทโธแล้วรู้สึกไม่สบายละซะ แล้วก็ถอยไปอยู่สมาธิเหมือนเดิม หรือว่าต้อง

หลวงพ่อกับ : ไม่..เราจะเอาตรงนี้ให้จบก่อน เปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยน ไอ้คำว่าเปลี่ยนแปลงได้ใหม่ เปลี่ยนแปลงได้ คือ กิเลสมันเปลี่ยนแปลง แต่ถ้ามันเป็นความจริงนะ เรามันบังคับมันพุทโธๆ อยู่ปลายจมูกที่ใดที่หนึ่ง จุดใดจุดหนึ่ง แล้วไม่เปลี่ยนแปลงนี่ อันนี้ คือ “ธรรม” คือ ธรรมเพราะอะไร เพราะบังคับกิเลส แต่บอกว่ามันเปลี่ยนแปลงไม่ได้

ทำไมจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ มันเปลี่ยนแปลงได้ เพราะว่ามันเกิดสามัญสำนึกไง นี้.. โลก ปัญญาวิทยาศาสตร์ ปัญญาโลกๆ มันเปลี่ยนแปลงได้ จะบอกว่าโลกมันต่อแหล่ โลก

มันปลิ้นปล้อน มันเปลี่ยนแปลงได้ แต่เพราะมันปลิ้นปล้อนนะสิ เราจะเอาความจริงเข้าไปสู้กับมัน เราถึงไม่ยอมเปลี่ยนแปลงกับมันไง เราถึงมีจุดใดจุดหนึ่งเห็นใหม่ มึงจะไปไหนกูไม่ไปกับมึง กูบังคับมึงเวลาพุทธโธ

แต่ถ้าปัญญาะ ปล่อยมันไปเลย เพราะว่าถ้าปัญญาเวลามันดับ ถ้าปัญญาะ มันมีสติอยู่นะ เวลามันดับ ปัญญามันดับมันเหลืออะไร เพราะปัญญามันเป็นความคิด ความคิดเกิดจากอะไร เกิดจากจิต ถ้ามันดับไปโดยสติ จะดับไปเลย มันรู้ที่อยู่ไง แต่ถ้ามันเป็นความคิดโดยปกติเรา เราคิดแล้วมันหยุดไป มันจะหายไปเลย ไม่มีอะไรเลย คุณจิตเขาเป็นอย่างนี้กัน กูถึงบอกว่าถอนรากถอนโคน ไม่มีผู้รับผลประโยชน์ ไม่มีตัวจิต ทีนี้ถ้าปัญญาะ ปัญญาเราอยู่อู๋ใช้ใหม่ เจตนาเริ่มต้นถูก เริ่มต้นถูกว่าเราเป็นปัญญาอบรมสมาธิ เราตั้งใจว่าเราจะใช้ปัญญาอบรมสมาธิ

แต่ถ้าเราเริ่มต้นถูกเห็นใหม่ เริ่มต้นถูก เป้าหมายถูก เรามีจิต เราจะใช้ปัญญาอบรมสมาธิ พอไล่ไป พอไล่ปัญญาไป พอมันจบ อ้าว..ก็กูนี้ สมาธิก็คือ กูไง เพราะกูเป็นคนไล่มึงไง นี่เพราะเราตั้งต้นถูก แต่ถ้าตั้งต้นผิดนะ อู๋..ปัญญาเกิดนะ อู๋..มันเป็นวิปัสสนานะ อู๋.. กูมีกรรมะมากนะ อู๋..ปัญญาเกิดมาก อู๋..กูรู้ไปหมดเลย กูเก่งไปหมดเลย พอมันดับปั๊บ.. หายเกลี้ยงเลย มิจนาทิฎฐิ ไม่มีผู้รับรู้เห็นใหม่ แต่ถ้าเราตั้งถูก นี่ไม่ใช่วิปัสสนา นี่ไม่ใช่กรรมะ นี่เป็นการฝึกหัดนี้มันเป็นเด็กอ่อนเพิ่งเริ่มเตาะเตะ

ไอ้ที่เพิ่งเริ่มต้น เราใช้สติตามมันไป พอสติตามมันไป พอตามความคิดไป พอความคิดมันดับ เอ้อ.. ก็กูรู้ กูรู้ว่ามึงดับไป กูอยู่นี่ไง นี่ตัวสมาธิเห็นใหม่ ที่ว่าจิต จิต หลวงปู่คุณลย์บอกว่าจิต จิต จิต จิตเห็นอาการของจิต จิตต่างๆ คุณมันหยุดไป เออ..กูอยู่นี่ๆ ใจมันดับ โอ้ย..กูอยู่นี่ๆ ใจ จิตเห็นมึง เห็นอะไร เห็นความคิด ชั้น ๕ ไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ชั้น ๕ จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นผลกระทบ นี่เริ่มต้นจากตรงนี้ได้ ปัญญาถ้าเห็นผลกระทบ อู๋.. ปัญญาอย่างนี้ละ จิต..ถ้าเห็นอาการของจิตได้ จิตเห็นตัวจิตได้ โอ้โฮ..สุดยอดเลย

หลวงปู่คุณลย์พูดถูกหมดเลย “จิตส่งออกทั้งหมด ผลเป็นสมุทัยให้ผลเป็นทุกข์” จิตส่งออก คือ สมุทัย ผลของการส่งออกเป็นทุกข์ จิต..จิตจิตเห็นอาการของจิต จิตจิตจิต

เห็นอาการของจิต จิตใจเห็นอาการของจิตเป็นมรรค ผลของมันเห็นใหม่ มันคนละเรื่องเลย โอ๊ย..ไอ้ที่ว่าเราใช้ปัญญา ภูรู้ภูเก่งนะ จบ มิจฉาทิฏฐิ เพราะว่าไอ้คำว่าภูเก่งก็ไม่มี เพราะมันคิดแล้ว มันจบไปแล้ว ตัวมันก็ไม่มี ความคิดก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี ตั้ครากถอนโคนเลย

ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิ เราเป็นคนไถ่มันอยู่แล้ว เพราะมันดับหมด เออ..ภูเห็น เออ..ภูเห็น เออ..ภูเห็น จะกลับมาที่พุทโธนี่ พอภูเห็นบ่อยๆ ภูดับได้บ่อย อู้สูย.. รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร ความคิดเป็นบ่วงของมารหมดเลย พอมันดับ ดับหมดเลยเหลืออิสรภาพ อิสรภาพพิจารณาบ่อยครั้งเข้าๆ จนจิตมันตั้งมั่นเห็นใหม่ ตั้งมั่นหมายถึงว่ามันชำนาญขึ้น มันทำได้ง่ายขึ้น

เหมือนขับรถ นักแข่งขับรถนะ มันใช้นิ้วหมุน ไอ้ไอ.. ไอ้ภูหัดขับรถนะ ภูเม่ง..ภูจ้องอย่างนี้ ภูยังขับไม่ถูกเลย พอมันรู้ มันรู้ทันเห็นใหม่ พอจิตมันทันแล้ว พอมันทันเหมือนนักแข่งเลย โธ..นักแข่งนะ ไอ้พวกมือเขียนนะ เวลาขับรถ ปี๊บๆ มันคล่องตัวมาก จิตถ้ามันไต่ปัญญาอบรมสมาธิจนชำนาญมากมันจะคล่องตัวมาก ถ้าคล่องตัวมากสมาธิมันจะมั่นคงไหม แต่เดิมหัดขับรถต้องเอาตลับเมตรไปวัดถนนว่าไปได้หรือเปล่านั้นเลย เวลาไต่แต่ละหน แต่ละหนใจใหม่ แต่ถ้าพอมันชำนาญขึ้นมา

นี่จิตตั้งมั่น “จิตส่งออกทั้งหมดผลเป็นสมุทัย ให้ผลเป็นทุกข์” แต่เราบังคับจนมันไม่ส่งออก เพราะมันไม่มีความคิด ความคิดมันดับหมด ส่งออกไปไหน ตัวมันเป็นอิสระจากตัวมันเอง พอมันเต็มทีของมันเห็นใหม่ จิตเห็นอาการของจิต ถ้าจิตไม่เห็นอาการของจิต ไม่มีวิปัสสนา วิปัสสนาเกิดไม่ได้ วิปัสสนาเกิดต่อเมื่อ จิตเห็นอาการของจิต ตัวจิตเองเห็นความคิดของตัวเอง เพราะการวิปัสสนาคือการชำระล้างตัวเอง ทำความสะอาดตัวเอง ถ้าตัวเองไม่เห็นผลของสิ่งที่ความคิดกับจิต ยังไม่เห็นของมัน ยังไม่เห็นจิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นความคิด จิตจับขั้นยังจับไม่ได้ วิปัสสนาไม่เกิดหรอก

เราไม่มีตั้งค์เราจะไปถอยรถออกมาได้อย่างไร เราจะเอารถถอยออกมาเราต้องมีตั้งค์ไปถอยรถออกมาจากโซ่รุ่ม ถึงถอยรถออกมาได้ จิตมันไม่มีเจ้าของ มันไม่มีทะเบียนบ้าน มันไม่มีศักราชภาพ มันไม่มีตั้งค์อะไรเลย มันจะถอยรถออกมาได้อย่างไร จิตมันเห็นอาการ

ของจิต ถ้าวันไหนจิตมันต้งมัน จิตมันมีเงินทองสมบูรณ์ขึ้นมาแล้ว มันจะถอยรถออกมาได้
เลย ถอยรถ คือ ชั้น ๕ ใจ จักรมีชั้น ๕ มีเราเราเป็นคนขับรถ รถไม่ใช่เรา เราขับรถ

ชั้น ๕ ไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ชั้น ๕ จิตขับชั้น ๕ แต่ในปัจจุบัน ปุถุชนนี่นะ รถ
เป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเรา อะไรเป็นเรา แต่รถไปกะนะ รสกิเลสนะมึงไม่ใช่รสธรรม มันพามึง
ชนและเลย ความคิด ความทุกข์ ความยากใจ มันพามึงชนสังคมและไปหมดเลย นี่พูดถึงเวลา..
นี่ปัญญาอบรมสมาธิ แต่เวลาถ้าเป็นพุทโธๆๆๆๆ พุทโธเห็นใหม่ พุทโธๆๆ วิตก วิจารณ์ ปิติ
สุข เอกัคคตารมณ์ วิตก คือ การนึกขึ้น พุทโธจะไม่มี พุทโธอยู่ในหนังสือ มันเป็น พ พาน
สระอุ ท ทหาร สระโอ ธ ธง พุทโธอันนั้นมันเป็นชื่อ พุทโธไม่มี ถ้าเราไม่นึกขึ้นมาพุทโธไม่
มี

ทีนี้พอเรานึกพุทโธขึ้นมาเห็นใหม่ วิตก มันมาจากไหน มันมาจากจิต ถ้าจิตเราไม่
วิตกล่ะ ไม่มีวิตกจะมีวิจารณ์ใหม่ วิตกคือนึกขึ้นมา พุท วิจารณ์ พุทกับโธ วิจารณ์ วิตก วิจารณ์ พุท
โธๆๆๆๆ มันคือวิตก วิจารณ์ องค์ของฌาน องค์ของสมาธิ วิตก วิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตารมณ์
จิตต้งมัน ถ้าเรานึกพุทโธขึ้นมา นึกมาจากไหน ถ้าจิตไม่นึก อันนี้พอมันนึกผิวเผิน มันก็ไม่
ได้ผล ถ้าเรานึกจากใจ เราถึงบอกว่า ถ้าพุทโธเห็นใหม่ ถ้าเป็นความคิดอะไรก็ได้ ถ้าเป็นพุท
โธเปลี่ยนไม่ได้ ต้องอยู่ในจุดใดจุดหนึ่ง พยายามบังคับมัน

การบังคับนี่นะ ปัญญาอบรมสมาธินี้มันไหลมันไป แล้วเราตามมันไป แต่เวลาเรา
กำหนด พุทโธ เราไม่ใช่ไหลแล้ว เราจากจุดเริ่มต้นให้มันต้งมัน พุทโธๆๆๆ ให้มันต้งมัน
ให้ได้ พุทโธๆๆๆ นึกได้ชื่อมันไปก่อน พุทโธๆๆๆ แต่! พอหลวงตาท่านบอก “พุทโธๆๆ
จนพุทโธไม่ได้แล้ว” ทำไมนึกพุทโธไม่ได้ล่ะ เพราะวิตกมันก็มาจากจิต พอวิตกมาจากจิต
มันก็เลยหล่นเข้ามาถึงตัวจิต พอถึงตัวจิต จิตพูดไม่ได้ นี่ “สัมมาสมาธิ” จิตพูดไม่ได้เลย

โยม ๒ : แล้วในกรณีถ้าสมมุติเราทำสมาธิไปแล้ว พอจิตมันเริ่ม..เริ่มรู้สึกว่ามันสบาย
แล้วมันเบาลง แล้วก็ในที่สุด บางครั้งๆ ที่นั่ง พอมันมีความรู้สึกว่าการภาวนาพุทโธมันไม่ต้อง
ภาวนาแล้วเพราะว่า จิตมันรู้สึกมันนิ่ง ต้องทำอย่างไรต่ออาจารย์ครับ ผมจะไปค้าๆๆ อยู่

หลวงพ่ : พุทโธได้ ยังพุทโธได้ ความจริงเวลาเราปฏิบัติ นี่ไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เห็นใหม่ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ คือ ไม่รู้ รู้เท่าไม่ถึงการณ์

เวลาพอบอกว่าพุทโธๆๆ ไปแล้ว จิตมันสะดวกสบาย จิตมันสบายๆ เห็นใหม่มันได้พื้นฐานมา จิตสบาย แต่ความจริงยังพุทโธได้ แต่เพราะกิเลส เพราะความขี้เกียจ เพราะความคิดว่า เพราะการให้คะแนนตัวเอง เวลาผู้ปฏิบัติส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนี้ พอเป็นอย่างนี้ ปึบนะ พุทโธๆ ว่างๆ เวลาเราเดินทางนะ สมมุติโยมอยู่บ้านจะมาที่นี่กัน คิดว่าจะเดินทางมาที่นี่ พอมาถึง พอขับรถมาถึงกรุงเทพ เฮ้ย..มันสบายดีๆ จอดที่กรุงเทพฯ จะมาถึงที่นี่ใหม่ ไม่มีทางเลย..

นี่ก็เหมือนกันว่า เป้าหมายเราคือจิตสงบ เป้าหมายเราคือสมาธิ เราพุทโธๆ ไป ว่างๆ อยู่ที่กรุงเทพฯ แล้วมันจะเป็นสมาธิใหม่

โยม ๒ : อืม..มันก็ไม่เป็น

หลวงพ่ : ไม่เป็น..เห็นใหม่ มันเป็นอย่างนี้โดยข้อเท็จจริง แต่คนไม่รู้ พอว่างๆ ทุกคนพอว่างแล้ว เหมือนกับเรานี้แหละ เวลาเราทุกข์เราร้อน หัวข้าวมากเลยพอกินข้าวก็อึดแล้วสบายแล้ว เดี่ยวพรั่งนี้กินอีก แต่ถ้าเรากินให้อึดเต็มที่เลย พุทโธๆๆ จุดนี้สำคัญมาก เราจะบอกว่าคำว่า “พุทโธนี่นะ คือไม้หก ถ้ามีพุทโธนะ มันจะทำจิตเราที่เป็นปุถุชนให้เป็นกัลยาณปุถุชน”

ปุถุชน คือ คนหนาไปด้วยกิเลส กัลยาณปุถุชนคือคนพร้อม กัลยาณชนเป็นจิตที่มันพร้อมที่จะเดินโศดาปัตติมรรค จิตที่เป็นสมาธิ ปุถุชนคนหนาด้วยกิเลสทำสมาธิได้ยาก ถ้าเป็นกัลยาณปุถุชนสมาธิมันจะคงที่ พุทโธ พุทโธ มันจะเปลี่ยนจิตจะหกจากจิต จากปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน ปุถุชนนะคนหนาด้วยกิเลส รูป รส กลิ่น เสียง คือสรรพสิ่งเป็นเราหมด แต่พอเราพุทโธๆๆ พอมันเห็นพุทโธมันตัวหกกลับใจ นี่พอจะหกกลับนี้ มันหกกลับไม่พอ พุทโธๆๆ สบายๆๆ ไม้หกกลับคือนำหน้าของการหกกลับมันไม่พอ

ฉะนั้นถ้าเอาข้อเท็จจริงจะต้องพูดอะไรๆ ก็ว่าจะต้อง หลวงตาพูดอย่างนี้นะ “เวลา กำหนดพูดอะไร คือมีเรากับพูดอะไรเท่านั้น โลกนี้ไม่มี โลกนี้ไม่มีเลย คือเราจะไม่เชื่ออะไรเลย จะไม่มีอะไรมาทอนน้ำหนักของเราได้เลยว่าให้มันอยู่ตรงนั้น ฉะนั้นต่อไปนี้โยมต้องตั้งมั่น” พูดอะไรจนญาติตาย พูดอะไรจนญาติเต็มทีเลย อะไรมาไม่เกี่ยวเลยนะ ต้องคิดอย่างนี้เลย อะไรจะเกิดขึ้น จะสบาย จะว่างขนาดไหน โทษนะเรื่องของมึง ไอ้हां..กูไม่เชื่อ กูจะพูดอะไรไปเรื่อยๆ แล้วพิสูจน์กัน ต้องพิสูจน์อย่างนี้ แล้วพอเห็นเองนะ เออวะ.. เออ..มันเป็นอย่างนี้

แล้วเราก็ไปคาถันอยู่อย่างนี้ ไอ้จะทำไปหรือก็สบายแล้ว

โยม ๒ : คาถาอย่างนี้มาหลายปีแล้วครับ

หลวงพ่อบอก : เป็นอย่างนี้กันหมดเลย เราพูดบ่อยมาก บางทีมาทั้งคณะเลย ว่างๆ ว่างๆ ทุกคนมาอย่างนี้ ว่างๆ สบายๆ กันทั้งนั้นนะ ว่างๆ สบายๆ ก็ไปพวกจิตที่ เขาทำกันอย่างนี้ไง บางทีพอที่ว่าว่างๆ สบาย มั่นใจไหม เวลามันเสื่อมมันก็ฟังชาน มันก็ลำบากมาก นี่พอบอกว่าจิตดี.. จิตสบายๆ มันก็สบายๆ สบายๆ กันอย่างนี้แค่นี้เอง แล้วก็ไปไม่รอด พอไปไม่รอด บ๊ีบ ก็สร้างนวัตกรรมขึ้นมา จะเป็นอย่างนั้นๆ สร้างภาพไป แล้วก็ได้ขึ้นได้ตอตันกันไป มันถึงไม่ได้อะไรกันเลย

แต่ถ้าเป็นข้อเท็จจริง พอมันว่างๆ อย่างนี้ เราถามว่า

“ว่างๆ นี่นึกพูดอะไรได้ไหม” “ได้ค่ะ”

ทำไมไม่นึก เราไปให้คำกันเองโดยกิเลส ถ้าพูดอะไรเป็นของหายาบ แล้วเป็นของนึก แต่ถ้ามันเป็นความว่าง มันละเอียดใจไหม พอพูดอะไรๆ จนจิตมันละเอียดเข้าไปเรื่อย จนนึกไม่ได้ คำว่านึกไม่ได้ มันนึกไม่ได้โดยตัวของมันเอง แต่ความจริงมันยังนึกได้ คือ มันยังกำกึ่งใจ เราหุงข้าวมันดิบๆ สุกๆ เราเข้าใจว่าสุก ก็มันเดือดแล้วนะ น้ำมันเดือดปุดๆ เลย เห็นไหม ข้าวด้วย ก็เห็นอยู่แต่มันไม่สุก แต่เราว่ามันเดือดแล้ว มันเข้าใจว่าสุก นี่กิเลส

ถ้ามันถึงที่สุดของมัน มันต้องสุก นี่มันต้องสุกเพราะความร้อนมันพอใจไหม ก็เวลา มันพอ มันถึงจะสุกได้ นี่ก็เหมือนกันพูดอะไรๆ มันพลังงานจนกว่าจิตมันจะสงบ ตรงนี้เป็น

เรามีกิจกรรมอย่างนี้ เราอยู่กับครูบาอาจารย์ที่เป็นกรรมฐานนะ นี่พระไปปฏิบัติกันหมดแล้ว แต่จะไม่มีอะไรส่วนใหญ่เลย เว้นไว้แต่ผู้ที่ออกมาบริหาร ออกมาดูแล นี่ถ้าอย่างนี้มันจะพุทโธได้ตลอดเวลา เราพุทโธได้ตั้ง ๒๔ ชั่วโมงเลย ถ้าเราพุทโธๆ พุทโธได้ ทีนี้คนเรา เอ๊ะ.. ทำไมพระทำได้อย่างนั้นจริงๆ เหรอ จริง! จริงเพราะอะไร

จริง! เพราะว่าหลวงตาท่านบอกว่าท่านต้องอยู่คนเดียวเห็นไหม เวลาจิตท่านหมุนขึ้นมา ท่านอยู่คนเดียวอยู่กับใครไม่ได้เลยเพราะท่านต้องการเวลา ๒๔ ชั่วโมง พระที่ฉลาดนะ เขาจะหาเวลาวิเวก หาไปคนเดียว หาปฏิบัติตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยตัวคนเดียว แล้วพิสูจน์กับเราเอง มันพิสูจน์กับเรา เพราะเราเป็นคนตั้งกติกากับเรา แล้วเราเป็นคนปฏิบัติของเราเอง เราตั้งของเราเอง เราทำได้ แล้วเราทำอย่างนี้ตลอดเพราะอะไร เพราะต้องการการพิสูจน์ มันอยู่ที่นิสัยอยู่ที่ความจริงจัง

อย่างที่เรารู้เห็นไหม เราปฏิบัติไป เราคิดในใจนะ กูจะจับผิดพระพุทเจ้า เพราะพระพุทเจ้าบอกว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วกูก็ทำของกูอย่างนี้ คูสิ..จะทำได้ไหม กูอยากจะทำแล้วมันไม่ได้อย่างที่พระพุทเจ้าว่า ความคิดเราเป็นอย่างนั้นนะมึง กูจะจับผิดคำสอนของพระพุทเจ้า กูพยายามจะจับผิด เพราะกูทำดีที่สุดเลย แล้วกูจะได้ความดีใหม่ กูทำเต็มที่ กูทำอย่างนี้ กูไม่สน กูทำดีๆๆ อย่างนี้ กูทำแม่งอยู่อย่างนี้ คูสิ..มันจะได้ผลไหม อยากจับผิดพระพุทเจ้า นี่ความคิดเรานะ

ความคิดที่เราเอาจริงเอาจัง คือพิสูจน์ แล้วพอมานเจอหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะก็พิสูจน์อีก คือว่ามันเป็นสันดาน สันดานมันสร้างมาอย่างนี้ จิตมันสร้างมาอย่างนี้ คือคนมันจริงแล้วถ้าคนไม่จริงนะ พอพุทโธๆ ไปแล้ว กูจะเอาจริงๆ ๒ วันแม่งเล็ก เอ๊ย..นั่นใจมันไม่จริง แต่นิสัยเราเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร ใจนี้มันอยู่ที่พูด ถ้านี้พูดมันพูดได้ แต่ถ้าจะเทียบแล้วมันต้องค่าของใจด้วย ใจมันจริงมากน้อยแค่ไหน

ถ้าใจมันจริงมันถึงจะทำได้ ถ้าใจมันไม่จริงก็คิดแต่โม้.. นิสัยเราเป็นอย่างนี้ เราถึงเจ็บมากไอ้พวกจี๋ไม้เนี่ย แล้วเวลาเราพูดไปนะ คนข้างนอกก็บอก มึงก็โม้เหมือนกัน ไอ้กูไม้ ไม้จากข้อเท็จจริง ก่อนจะโม้กูพิสูจน์แล้วต้องพิสูจน์ให้ได้ แล้วกูไม้กูยอมประกันคำจี๋ไม้กู กู

ประกันถูกต้องจริง แต่ถ้าไปทางโลก มันก็ไม่มีเหมือนกัน แต่มันจับได้ตรงที่ว่า มันไม่มีความจริง
 ข้อเท็จจริงรองรับ ถ้าไม่มีข้อเท็จจริงรองรับ เวลาพูด โอ้โฮ..เวลาจะโม้ ก็ก็พูดองอาจกล้า
 หาญเลย เวลาเขาถามกลับว่าแล้วทำอะไรละ เบ๊ๆๆๆ เลย

เพราะเราอยู่ในวงการพระ เราเจอพระมาเยอะ เวลาพูดกับพวกโยม โอ้โฮ..เก่งมากเลย
 เราไปนั่งฟังด้วย พอเราถามว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือ ก็ผมไม่ได้พูดนะ ผมไม่ได้พูด มันรู้
 แล้วว่าคนรู้แล้ว โอ้พวกขี้โม้ มันกลัวของจริง เพราะของจริงมันถามมาจากข้อเท็จจริงที่เป็น
 จริง แล้วคนโอ้ขี้โม้ มันไม่มีข้อเท็จจริง คือ มันไม่มีความรู้จริงอันนั้น มันถึงว่าเห็นไหมพอ
 ไปคราวนี้ หมดความมั่นใจหมด เพราะเมื่อก่อนไม่มีใครชี้ เรารู้สึกเขามาที่นี้เหมือนกัน เขาก็
 พูดเขาบอกว่า เขาไปฟังในไอ้ที่ความจริงเรา “ความจริงชี้” ในนั้นความจริงชี้ที่เราพูดออกไป
 ใจ เพราะเขาเคยไปพูดไว้บอกว่า “ใครชี้ไม่ได้”

“ใครชี้ไม่ได้ ต้องพระพุทธรูปเจ้าเท่านั้นที่ชี้ใจ” เขาก็หาปริ้นท์มาให้เราดู พอเราเห็นแค
 นี้ เราก็รู้แล้วว่าอันนี้มันเป็นการป้องกันตนเอง พอป้องกันตนเองปั๊บเราก็พูดเลย

“ไม่มีใครชี้หรือ ความจริงความเท็จในใจมึงต่างหากมันจะชี้”

ยิ่งหนาวเข้าไปใหญ่เลย ความจริงความเท็จในหัวใจมึง ของอย่างนี้มันเป็นปัจจัยตัด
 ไอ้คนขี้โม้ มันก็โม่มาจากความโกหกของมันนั่นนะ ไอ้คนจริงมันก็พูดมาจากความจริงของ
 มัน ความจริงความเท็จในใจอันนั้นสำคัญกว่านะ ไม่ใช่คนนอกจะมาชี้หรือไม่ชี้

ถ้าความจริงอันนั้นมันจริง มันนั่งอยู่บนกองไฟมันก็จริง แล้วมันจะไปกลัวใคร
 ฉะนั้นถ้ามันว่างๆ ว่างๆ ส่วนใหญ่เป็นอย่างนี้ แล้วเป็นอย่างนี้ปั๊บ มันน่าเสียดาย เสียดายที่ว่า
 เราทำมาครึ่งๆ กลาง แล้วพอทำไปนานๆ แล้วจิตมันเคยตัว เขาเรียกว่าติด ถ้าอย่างนี้เรา
 เรียกว่าแผ่นเสียงตกร่อง มันมีนะลูกศิษย์มาหาเยอะมาก เวลาไม่ภาวนาก็ไม่เป็นไรหรอก แต่
 เวลาพอภาวนาปั๊บ มันจะเริ่มตุ๊บๆๆ เลย พอตุ๊บปั๊บ จิตมันก็ชัดเลย พอจิตมันชัดปั๊บ พอมาถึง
 พอนั่งปั๊บไปไม่รอด บางคนพอนั่งไปก็ตัวคอน บางคนนั่งไปแล้วเหงื่อตก เหงื่อจับเป็นเม็ดๆ
 เลย พอถึงจุดนั้นแผ่นเสียงตกร่อง

นี่ก็เลสมันซุกทางไว้หลอกให้เราลงร่องนี้ เพื่อไม่ต้องการให้เราข้ามฝั่งไปเป็นสมาธิ ส่วนใหญ่กิเลสเป็นอย่างนี้ ฉะนั้นเวลาถ้าแผ่นดินเสียง เราใช้คำว่าแผ่นดินเสียงตรอง ถ้าแผ่นดินเสียงตรองนะ เราต้องพุทโธๆๆๆ เกลื่อนจนไหลเต็มเวลามันจะลงไปนี่ มันจะผ่านแผ่นดินเสียงนั้นเข้าไปเลย มันจะไม่ให้เกินว่าหายร่องนั้น แต่ถ้าไปลงร่องนั้น ร่องนั้นจะลึกไปเรื่อยๆ แล้วพอร่องนั้นมีแล้วนะ ทีนี้แยกหน่อหนึ่ง ฉะนั้นต้องพยายามผ่านตรงนี้ให้ได้ ประสาเราก็พุทโธๆๆๆ มันจะว่างอย่างไรก็พุทโธ ว่างก็เป็นเรื่องของมึง พุทโธเป็นเรื่องของกู พอพุทโธๆๆๆ ไปนะ เดี่ยวมึงไม่รู้จักว่างเดี๋ยวกูก็เรื่องของกูนี้ เดี่ยวมันว่าง มันว่างด้วยตัวกูเองนี้ มันจะ อ้อ.. อ้อ..

โยม ๑ : คือไม่จำเป็นต้องฟังสมาธิใช้ไหมครับ คือ พุทโธๆๆๆ ไปนี่ ช่วงที่พุทโธๆ

หลวงพ่ : แล้วเอาสมาธิที่ไหนมาฟัง

โยม ๒ : พุทโธนั้นเป็นอุบายใช้ไหมครับ

หลวงพ่ : ใช้..ไปเอาสมาธิที่ไหนมาฟัง มันไม่ต้องฟังอะไรเลย ก็ฟังพุทโธนี่ไง พุทโธเป็นคำบริกรรม เราบริกรรมว่าพุทโธๆๆ จิตมันเป็นนามธรรม พุทโธนี่เป็นพุทธานุสติ พุทโธนี่เป็นธรรมะของพระพุทธเจ้า เรานึกพุทโธ เรานึกขึ้นมา จิตมันนึกมันก็มีพุทโธ จิตไม่นึกพุทโธก็เป็นของพระพุทธเจ้า พอเรานึกพุทโธ เราฟังพุทโธ เรานึกถึงพุทโธ จิตเราเห็นไหม จิตเรากับพุทโธมันกลมกล่อมกัน มันพุทโธๆๆๆ จนพุทโธกับจิตนี้เป็นอันเดียวกัน นี่เป็นสมาธิใจ สมาธิมันจะเกิดต่อเมื่อกำหนดพุทโธจนจิตเป็นสมาธิ และสมาธิมันไม่มี เราจะเอาสมาธิที่ไหนมาฟัง เอ้อะ..กูยังไม่มื่ออะไรฟัง กูไม่มีตั้งค์ กูเอาตั้งค์เป็นที่ฟัง กูเอาตั้งค์ที่ไหนก็ปลิ้นมาก่อนสิโว้ย..

โยม ๓ : แต่อันนี้คือว่า เขาชอบนั่ง นั่งแล้วแบบเอาภาพอสุกะขึ้นมา แล้วก็ค่อยๆ คุไปอย่างนี้นะครับ

หลวงพ่ อันนี้ไม่ใช่ฟังสมาธิ สมาธิเป็นสมาธิ ภาพอสุกะมันเป็นมรรณานุสติเห็นไหม เรานึกถึงความตาย

โยม ๒ : ตามไม่ถูกละ เราถามตั้งคำถามไม่ถูก

หลวงพ่ : แต่นี้ถ้าเรานึกถึงภาพอสุภะ ภาพแห่งความตายนี่นะ มันก็เป็นนิมิตใช้ไหม เรานึกภาพ มันไม่ใช่ ตอนนั้นมันไม่ใช่สมาธินี้

โยม ๑ : ยังครับ ยัง พอนึกได้ปลงได้จะเป็นสมาธิหรือยังอะ พอผมไม่คิดตรงนั้นแล้วก็จะว่างๆ

หลวงพ่ : ว่างๆ ก็ยังไม่ถึงใจ

โยม ๑ : ครับ..แล้วผมก็มาบริกรรมพุทโธเลยครับ

หลวงพ่ : ใช้..ใช้..

โยม ๑ : แต่เมื่อกี้ ที่ผมจะถามว่า พอมาว่างๆ แล้วผมก็มาบริกรรมพุทโธต่อ พุทโธๆๆ อย่างที่อาจารย์บอก

หลวงพ่ : ได้..

โยม ๑ : ไม่ต้องฟังสมาธิเลย ไม่ต้องหันไปสมาธิ แล้วไปพุทโธอย่างเดียวเลย

หลวงพ่ : ไม่มี! ไม่มีอะไรเป็นที่ฟัง ตอนนี้เอาธรรมะพระพุทเจ้าเป็นที่ฟัง พุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติเป็นที่ฟัง ถ้าเราเอาอะไรเป็นที่ฟัง จิตมันจะส่งออก เราจะบอกว่ามันไม่มีอะไรเป็นที่ฟังเลย ถ้ามันเป็นที่ฟัง มันก็จะเกิดที่นี่ จิตมันจะเป็นสมาธิเอง ตัวจิตเป็นความสงบ อย่างที่พูดเมื่อกี้ เราว่าพุทโธนี้เป็นสมมุติใช้ไหม เราพูด ๒ วันนี่เอง

โยม ๒ : อย่างพีนี้เขาไปอีกชั้นหนึ่งใช้ไหม อย่างผมพื้นฐาน

หลวงพ่ : ใช้..เมื่อ ๒ วันนี่ เราพูดถึงพุทโธ เราพูดถึงคำบริกรรม เขาถามเรื่องคำบริกรรม เรานั่นคำบริกรรมตลอด อันสุดท้ายอะไรนะ “จิตต้องมีบริกรรม” เรานั่นแต่เรื่องคำบริกรรมอย่างเดียวเลย สุดท้ายพอจบเราบอกว่า “คำว่าพุทโธก็สมมุติ” เพราะว่าเราสมมุติ

ขึ้นมา มันไม่เป็นความจริงหรอก แต่ถ้าไม่มีที่พึ่งเลยเห็นไหม อย่างที่ว่า พระพุทธเจ้าถึงกาลามสูตรไม่ให้เชื่ออะไรเลย ไม่ให้เชื่อแล้วไปไหน ไม่ให้เชื่อแล้วภูถึนอนอยู่ไง

ภูถึต้องเชื่อพระพุทธเจ้าไปก่อน เชื่อพระพุทธเจ้าไปก่อน จนถ้าเราทำจริงแล้ว เราเชื่อพระพุทธเจ้าไปก่อน จนเราทำขึ้นมาเนี่ย เราเชื่อมันอะไรไม่ได้เลย ไซ้.. เราจะเชื่อความเป็นจริงที่เกิดขึ้นจากในหัวใจของเรา เชื่ออะไรไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อด้วย แต่ถ้าไม่เชื่อนะก็หนอนในส้วมไง ไม่เชื่อก็ไม่ทำอะไรเลย เราต้องเชื่อไปก่อน เริ่มต้นต้องเชื่อไปก่อน มันเป็นเรื่องพื้นๆ เชื่อไปก่อน แต่พอเราทำขึ้นมาจนเราเป็นนะ เราเชื่ออะไรไม่ได้นะ ความเชื่อไม่ใช่ความจริง พุทโธก็ไม่ใช่ความจริง พอพุทโธๆ จนพุทโธไม่ได้เนี่ย ตัวพุทโธ อีกร..พุทโธ พุคไม่ได้นะมึง พุทโธ นั้นนะ อีกร.. นั้นละสมาธิแท้

โยม ๓ : แล้วอย่างที่นั่งๆ ไป แล้วก็มันจะมีคแล้วละ แล้วเรา เอ๊ะ..ขึ้นมา นี้เราไม่ได้หายใจ แล้วก็ลมหายใจมัน ฟ้าด..ฟ้าด..อย่างนี้เป็นอย่างไรครับ

หลวงพ่อ : อย่างนี้เขาเรียกว่าถอนสมอ แต่ถ้ามันดีๆ นะ เอ๊ะ..ๆๆ ถอนสมอเลย เอ๊ะ..ก็ถอนสมอ คูสิ..เรือจะออกก็ต้องถอนสมอใหม่ เรือเขาจอดไว้ก็ลงสมอไว้อย่างดีเลย

โยม ๓ : ครับ..แล้วอย่างนั่งๆ ไปตอนนั้นแบบว่า เอ่อ..เราไม่มีร่างกายแล้ว

หลวงพ่อ : เรื่องนี้เราค่อยพูดนะ เพราะถามว่าอันนี้คืออะไรก่อนไง เราจะให้เห็นภาพว่าถอนสมอ ถอนสมอคือการเริ่มต้นใหม่ไซ้ใหม่ เริ่มต้นออกตัว เรือนี้เราจะเดินทาง เราต้องถอนสมอก่อนเดินทางไซ้ใหม่ อันนี้ก็เหมือนกัน ใ้ที่เรากำหนดไปเรื่อยๆ มันว่างนั้นนะ มันลงแล้วนะ อันนี้พอเรา เอ๊ะ..ขึ้นมา มันก็ถอนสมอขึ้นมา มันก็ออกมาหายใจเห็นไหม

โยม ๓ : คือถ้าตอนนั้น ลมหายใจของผม เอ๊ะ..นี้เราไม่ได้หายใจนะ แต่ร่างกายหายใจผมไปเพ่งตรงลมหายใจ มันฟ้าด..ฟ้าด.. เพ่งจนแบบเหมือนเรากลัวไง ไหนลองกระดิกนิ้วลิพอกระดิกนิ้ว.. มันไปหมดเลย

หลวงพ่ : นั่นนะถอนสมอ ที่นี้คำว่าถอนสมอมันก็ไม่ผิดหรอก ไม่ผิดตรงไหนรู้ไหม ไม่ผิดว่า เอ็งจะเดินเรือเป็น เอ็งต้องวางสมอเป็น เอ็งต้องถอนสมอเป็น ถ้าเอ็งเป็นนักเดินเรือ เอ็งวางสมอไม่เป็นเอ็งถอนสมอเป็น เอ็งก็เดินเรือไม่เป็นจริงไหม

อันนี้เราก็บอกเหมือนกัน คนเรานักเดินเรือ คนเดินเรือชำนาญเวลาเขาจะเข้าเทียบท่าต่างๆ เขาจะมีความชำนาญของเขามาก ใอันนี้เรายังไม่เคยเลย แต่พอเขาเห็นเรือจะเข้าเทียบท่าก็เกร็งไปหมด การถอนสมออย่างนี้ มันจะมีบ้างนี่คือการฝึกหัด คือ คนเรามันต้องมีประสบการณ์ จิตต้องมีประสบการณ์ จะบอกว่าจะผิดจะถูก นี่เราบอกโดยข้อเท็จจริง แต่ทุกคนต้องผ่านอย่างนี้ไง

เราถึงบอกว่า “ปฏิบัติใหม่ มันจะผิดไปหมด” ผิดไปหมดเพราะอะไร เพราะเรายังไม่เป็น จะอ่านตำราขนาดไหนก็ยังไม่เป็น ฉะนั้นถ้ามันเป็นนะ ถ้าคนเป็นนะ อย่างถ้าเวลาเราเป็น ที่เวลาเรารวมใหญ่ เรากำหนดลมหายใจๆ กำหนดลมหายใจเรื่อยๆ จนถึงที่สุดนะ เอ๊ะ.. มันหายใจไม่ได้ พอหายใจไม่ได้ ความรู้สึกมันไม่มีหรอก มันเดินไม่ได้แล้ว เราเดินบนทางจกรรม ยืน เออ..พอยืนเข้าไป มันจะยืนทรงตัวไม่ได้ นั่งลง..ยังไม่ทันถอนสมอเลย เราจะชี้ให้เห็นว่าสตั๊ปของเราแต่ละชั้น เราไม่ได้ดึงสมอให้มันถอดออกเลย

ถ้าเราดึงสมอขึ้นนะ จิตมันก็จะออกมา มันจะเข้าอย่างนี้ไม่ได้ นี่พอเดินๆ มันเดินไม่ได้แล้ว เราก็ยืน พอยืนไม่ได้แล้ว เราก็นั่งลง พอนั่งลงลมหายใจมันขาด ขาดก็เชิญครับ.. เราก็ไม่กลัว เชิญครับ.. เชิญเลยครับ..

โยม ๒ : อาจารย์ แล้วต้องพิจารณาต่อไหมครับ

หลวงพ่ : ไม่..อันนี้ขั้นของสมาธิ ขั้นของสมถะมันเป็นอย่างนี้ เราก็กำหนดไปเรื่อยๆ มันเริ่มลมหายใจขาด ทุกอย่างขาดหมด พอขาดหมด มันก็สักแต่ว่า มันเข้าไปอีกนะ คำว่าสักแต่ว่า เราลองคิดดูสิว่า เรานั่งอยู่ที่นี่ แล้วเราไม่มีความรู้สึกเลย เป็นไปได้ไหม เดียวนะไม่มีความรู้สึกจากผิวหนังนะ แต่จริงๆ แล้ว สักแต่ว่ารู้ ใจมันรวมเข้าไปเป็นตัวหนึ่ง เป็นหนึ่งเดียว

เราถึงพูดบ่อยเห็นใหม่ ว่าสมาธิลึกลง มันแยกกายกับจิตได้เลย จิตนี้แยกออกจากกาย
ได้เลย แต่แยกออกด้วยสมาธิ ไม่ใช่แยกออกด้วยวิปัสสนา การแยกอย่างนี้ไม่มีประโยชน์
อะไรเลย ธรรมดาวิปัสสนา โสคาคันคือการแยกกายกับจิตออกมาโดยวิปัสสนาญาณ โดย
สมุจเฉทปหาน โดยสังโยชน์ขาด แต่ถ้าแยกโดยสมาธินี้ไม่มีอะไรเลย ฤทธิชีไพรนี้ เขาพูดเขา
ทำ ทำได้

ถ้าจิตมันกำหนดลมหายใจจนมันสักแต่ว่ารู้ มันปล่อยกายหมดใจ คือจิตอยู่ใน
ร่างกายมันไม่รับรู้ร่างกายนี้เลย พอไม่รับรู้ร่างกาย “อายตนะ” ตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่รับรู้
อะไรเลย มันทิ้งกายหมดเลย มันเป็นตัวมันเองเฉยๆ เลย ตัวของจิตเลย แล้วสตินี้พร้อมมาก
เลย มันจะเข้าไปเรื่อยๆ อย่างนี้ นี่เราจะย้อนกลับมา เราจะเปรียบเทียบให้เห็นการถอนสมอ
นี่ ว่าแต่ละขั้นเข้าไป ธรรมดาคนต้องตกใจ อย่างเช่นลมหายใจ อ้อ..ลมหายใจจะขาด เรา
กำลังจะตาย มันจะดึงออก

ดึงออกหมายถึงว่า น้ำ..ตะกอนในแก้วเห็นใหม่ มันจะอยู่กันแก้วไขใหม่ พอเราเขย่า
ที่ตะกอนก็ขึ้นมาที่ จิตเราเริ่มสงบ ตะกอนมันก็เหมือนหินทับหญ้า ตะกอนจะอยู่ในแก้ว
น้ำจะใส จิตจะใสแต่พอถอนสมอปั๊บก็ขุ่น ก็พยายามทำให้มันใส มันก็ขุ่น มันเป็น
ประสบการณ์อย่างนี้ นี่จิตมันเป็นอย่างนี้ คนปฏิบัติใหม่เป็นอย่างนี้ นี่ตามข้อเท็จจริงมันเป็น
อย่างนั้นเหมือนกัน เราทำอะไร ไม่ชำนาญ ทำอะไร ไม่เป็นก็เป็นอย่างนี้

ไม่เป็นอย่างนี้ พอเราฝึกไป มันก็ชำนาญขึ้นเรื่อยๆ พอกำหนดไปเรื่อยๆ จนมันว่าง
มันก็จบไปอย่างนั้น มันว่างไปนะ ถ้าเรามีสติเราก็กำหนดลมหายใจให้มันเข้าลึกกว่านั้นอีก
กำหนดลมหายใจกับพุทโธอันเดียวกัน ถ้าเกาะลมหายใจไว้ จิตจะละเอียดเข้าไปเรื่อยๆ ถ้าไม่
เกาะลมหายใจไว้ หรือไม่เกาะสิ่งใดไว้ มันจะขาดช่วง พอมันขาดช่วง ตัวจิตมันไม่มีแล้ว
เพราะว่ามันส่งออกหมด มันส่งออกหมดเห็นใหม่ พอเรานึกถึงลมหายใจ ตัวจิตมาละ เพราะ
อะไร

เพราะตัวจิตมันเป็นฐานของสติ ปัญญา ทั้งหมดอยู่ที่จิต พอมันรับรู้ปั๊บ..นี่จิตมาแล้ว
มันต่อเห็นใหม่ ฉะนั้นพอถึงว่าเวลา นู่นไม่มี นี่ไม่มี มันจะขาดช่วง เราใช้คำว่าถอนสมอ

ฉะนั้นกำหนดละเอียดๆ นี้ พอจิต ความคิดมันละเอียด เราก็อยู่กับความละเอียดนั้นไว้ แล้วก็ มีสติตามไปเรื่อยๆ มันจะละเอียดไปเรื่อยๆ

โยม ๓ : ตามลมหายใจที่มันฟืด..ฟาด..ของมันไปเรื่อยๆ

หลวงพ่ : เรื่อยๆ เกาะไว้เฉยๆ ทำอย่างอื่นไม่ได้เลย ต้องเกาะอย่างนี้ เกาะไปเรื่อยๆ

โยม ๓ : อย่างนั้นคือจิตมันจะรวมหรือครับ

หลวงพ่ : อ้าว..ว่าไป

โยม ๓ : หมายถึงว่า ผมได้ยินเขาว่า เออ..ถ้าจิตมันจะรวม มันจะสว่าง

หลวงพ่ : ว่าไป

โยม ๓ : แต่ของผมมันมืดหมดเลย

หลวงพ่ : ไม่เกี่ยว สว่างกับไม่สว่างไม่เกี่ยวกับจิตรวม “จิตรวมคือจิตรวม” สว่างนั้น เกิดจากผล จากจิตที่มันมีบาร์มี จิตที่ไม่มีบาร์มีมันรวมเฉยๆ ไม่สว่าง คำว่าสว่างหรือไม่สว่าง มันอยู่ที่บาร์มีของจิต “พันธุกรรมทางจิต” คนเราบาร์มีมันต่างกัน เอ็งมีน้ำหนักตัวขนาดนี้ เอ็ง SIZE นี้ เอ็งต้องใช้เสื้อผ้า SIZE นี้ แล้วคนที่เขาพอมกว่าเล็กกว่า เขาจะใช้เสื้อผ้า SIZE เอ็งได้ไหม ไม่ได้..

จิตของคนมีกำลังมาก กำลังน้อย จิตคนที่มีกำลังมากใช้ SIZE ใหญ่ มีกำลังมากกว่า เวลาจิตมันลงมันสว่าง มันลงปั๊บแล้วมันสว่างไสวของมัน ใ้ันนี้จิตมันเล็กกว่า จิตมันไม่มี กำลังมากกว่า พอมันสว่างก็สว่างแต่พอตัวของมันเห็นใหม่ คำว่าสว่างๆ ไม่ใช่กฎตายตัว มันเป็นว่าความรับรู้เราว่า สงบหรือไม่สงบต่างหากละ

โยม ๓ : อย่างนั้นตอนนั้นคือก็ไม่มีอะไรเลย ตอนนั้นแล้วก็

หลวงพ่ : เออ..

โยม ๓ : ลมหายใจ มันแปลกใจ

หลวงพ่ : ไม่มีอะไรเลย แต่ต้องมีสติพร้อม

โยม ๓ มีครับ แต่ตอนนั้นคือแปลกใจว่า ทำไมลมหายใจ เอ๊ะ..นี่เราไม่ได้หายใจนะ แต่ว่าทำไมร่างกายมันหายใจ มันละเอียด แล้วก็จับลมหายใจได้ มันพีค..ฟ้าด..

หลวงพ่ : ถ้าเอ็งจะเอาแสงสว่างเป็นสมาธินะ ตอนนี้งานในหลวง โอ้โฮ..สว่างไสวหมดเลย โอ้โฮ..ไฟสว่างจ้าเลย โอ้โฮ.. อันนั้นคือสมาธิหมดเลย

โยม ๓ : ไม่เคยเห็นครับว่าจิตเป็นอย่างไรรครับ มันมีหมดเลยครับ

หลวงพ่ : ไซ้..มีดหรือไม่มีดไม่เกี่ยว เกี่ยวกับว่าจิตเรามีหลักไหม สงบไหม เพราะไอ้มีดหรือไม่มีดนะ เดี่ยวพอจิตสงบแล้ว เดี่ยวมันจะหายไปเอง

โยม ๒ : แล้วกรณีที่ตัวรู้มันเด่นๆ นะครับอาจารย์ แล้วลมหายใจมันเบามาก เเบาจนรู้สึกว่ามันเบา

หลวงพ่ : ไซ้..

โยม ๒ : มันเบาไปเรื่อยๆ แล้วตัวรู้มันจะเด่น

หลวงพ่ : ได้..เด่นขึ้นได้ ร้อยแปด..ทุกคนมีอาการที่แปลกแตกต่างกันร้อยแปด ข้อเท็จจริงของการปฏิบัติมันเป็นอย่างนี้ ไม่มีสูตรสำเร็จ ไม่มีกฎตายตัว

โยม ๓ : แถ่นี้.. ผมก็มหัศจรรย์แล้วนะครับ วิธีการก็คือต้อง... เคยทำได้ ก็ไม่ได้แล้วครับ พอนี้จะทำก็ไม่ได้แล้ว

หลวงพ่ : ไม่ได้..ต้องทำไปด้วยเหตุไ้ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เราถึงบอกว่าคนสมาธิเสื่อมๆ พยายามรักษาสมาธิไว้ เอ็งรักษาสมาธิอีกร้อยชาติก็ยังไม่ไ้

โยม ๓ : ผมพยายามนึกอารมณ์นั้น พยายามทำให้ได้ มันก็ไม่ได้

หลวงพ่ : กลับ! กลับมาตรงนี้สิ..กลับมาที่..กลับมา..เอ็งยี่งนี่กเอ็งยี่งไม่ได้เลย เอ็งต้องกลับมาที่ว่า เอ็งสร้างเหตุอย่างไร คือว่า เอ็งกำหนดลมหายใจอย่างไร

โยม ๒ : คือเริ่มต้นใหม่

หลวงพ่ : กำหนดลมหายใจอย่างไร กำหนดเกาะไว้ตรงนั้น กำหนดลมหายใจอย่างไร อยู่กับลมหายใจนั้น เหตุทำให้จิตสงบ ถ้าจิตสงบไปเอาที่สมาธิ..สมาธิเสื่อมหมด ถ้าจะเอาสมาธินะ รักษาที่เหตุไว้นะ สมาธิจะวิ่งเข้ามาหาตัวเอง

โยม ๓ : เพราะตอนนั้นคือไม่ได้ตั้งใจครับ ว่างๆ แล้วก็นั่ง นั่งแบบสบายๆ ไม่ได้คิดอะไร

หลวงพ่ : สัมหล่นใจ

โยม ๔ : ซิดี “สัมหล่น”

หลวงพ่ : ไปได้หรือยัง

โยม ๔ : ยัง..ได้..แต่แจกไปหมดแล้ว หนูเอาไปให้ตำรวจ

หลวงพ่ : ไปได้แล้วหรือ

โยม ๔ : ครับ แต่อันนี้ไปได้ไปแล้ว คือแจกไปให้เขา เหลืออยู่แผ่นเดียว

หลวงพ่ : อันใหม่นี้ “จิตต้องมีบริกรรม”นี้ มี “สัมหล่น”

โยม ๔ : หนูจำได้ให้ตำรวจไป ยังฟังไม่จบ

โยม ๓ : ลูกฟลุคทีเดียวแล้วก็หายไปเลย แต่ถ้าทำอีกจะไม่ได้แล้ว เพราะว่าบางที เวลาภาวนาแล้ว มันก็จะเป็นอย่างทีอาจารย์บอกหลายครั้ง แต่มันก็ไม่เสมอ บางทีปีทั้งปีจะสงบสักครั้งหนึ่งก็มี ปีทั้งปีมันรู้สึกว่ามันเบา ตัวรู้มันจะเด่นขึ้นมา

หลวงพ่ : ถ้ามันสงบสักครั้งนี้นะ เราต้องอย่างนี้ด้วย เวลาจิตมันสงบแล้ว เรามีหลักแล้ว เราออกใช้ปัญญา ออกใช้ปัญญาก็อย่างใช้ที่ว่านี้ ใช้ที่เขาทำนี่อสุภะ เอาอสุภะเปรียบเทียบ

โยม ๒ : พิจารณาไปเองใช้ไหมครับ

หลวงพ่ : ใช้..พิจารณาไปเอง นี่มันเป็นการฝึกปัญญา “ปัญญาต้องฝึก” ถ้าพิจารณาไปเองแล้ว พอเราพิจารณาไปเอง จิตมันจะสมคูล จิตมันจะกลมกล่อม จิตมันจะไม่ไปโลกๆ ใจพอจิตมันสมคูลกลมกล่อม มันก็รักษาจิตไว้แล้ว หลวงตาใช้คำนี้

โยม ๒ : มันจะประคองจิตไว้

หลวงพ่ : ใช้..พอประคองจิตไว้กลับมาพุทโธ กลับมากำหนดลมหายใจมันก็ง่ายขึ้น มันส่งเสริมกันใจ แต่นี้พวกเราไปนอนใจ ต้องพุทโธอย่างเดียว ต้องทำสมาธิอย่างเดียว แล้วทุกคนจะบ่นว่า “แล้วเมื่อไหร่จะได้ใช้ปัญญาล่ะ” ปัญญาเนะมันฝึกได้ มันใช้ได้ แต่เรารู้ยู่ณะว่า ปัญญาอย่างนี้เป็นปัญญาอบรมสมาธิ คือปัญญา โลกียปัญญา ปัญญาเพื่อความสงบของใจ ไม่ใช่ปัญญาฆ่ากิเลส

มันใช้ได้ มันต้องฝึกมาจากตรงนี้ แต่นี้พอบอกคำว่าปัญญาไป ไอ้ที่เราบอกว่าโลกียปัญญา โลกุตตรปัญญา เราชี้ให้เห็นภาพชัดว่าความเข้าใจว่า นี่เป็นปัญญาฆ่ากิเลส ปัญญาธรรมะมันยังไม่ใช่ มันเป็นปัญญาโลกๆ มันเป็นปัญญาสามัญสำนึก แต่! แต่เราตริกันในธรรม มันก็เป็นการฝึกหัดที่ว่า เริ่มต้นนี้ต้องทำอย่างนี้ทั้งนั้น

โยม ๑ : พื้นฐานใช้ไหมครับ

หลวงพ่ : ใช้..ปัญญาอย่างนี้ใช้ได้ ออกมาใช้ปัญญาอย่างนี้ ใช้เสร็จแล้ว พอใช้ปัญญาใคร่ครวญแล้ว เราก็กลับมาพุทโธๆๆ ต่อ แล้วพุทโธๆๆ ต่อ พอออกมาเนี่ย มันยังไม่ได้ เราก็ใช้ปัญญาเราไปเรื่อย พอใช้ปัญญาไปเรื่อยมันจะทำให้เราขยัน คือมันทำให้เรามีสิ่งเปรียบเทียบ คืออันนี้ดีๆ คือทำให้เรามุมนะ มันส่งๆ แล้วพอส่งขึ้นไป พอปัญญาโลกุตตร

ปัญญาไป พอเกิด นี่ปัญญาโลกใช้ใหม่ นี่เป็นสมาธิ พอเกิดปัญญาโลกุตระบีบ มันจะฟ้อง
เลยว่าปัญญานอก กับปัญญาใน มันต่างกันอย่างไร

ปัญญานอก คือ ปัญญาสามัญสำนึก ปัญญาของมนุษย์ ปัญญาใน ในสมาธิ ปัญญาใน
ในสมาธิที่เป็นสมาธิแล้วมันเกิดจากสมาธินี้ โอ้โฮ..มันถอดมันถอน แล้วมันจะรู้เลย เอ๊ย..มัน
ต่างกันอย่างไรนะ ถ้าใครทำอย่างนี้ได้เนะ มันจะกลับมาฟังซีดีกู อืม..ๆ เถยนะ แต่ตอนที่ฟังซีดี
หลวงพ่อกุอะไรวะนี่ กูไม่เข้าใจนะ แต่ถ้ามันได้กลับมาเนะ เพราะอันนั้นเป็นชื่อ ความจริง
มันเกิดกับเราไง เออๆ

โยม ๒ : มันเป็นแนวทาง

หลวงพ่อกุ : เออ..อันนั้นเป็นชื่อ เป็นนิทานบอกพวกมึง

แต่ถ้าเราทำขึ้นมาจริง เออ..นิทานมันก็มีเรื่องจริงนี่หว่า..เออ..นิทาน นิทานก็มีความ
จริงนะโว้ย..นี่ฐานของความจริงมันเกิดไง ถ้าถึงอันนั้นบีบนะ เราจะไม่พูดอย่างที่เขากำกัน
เราถึงกลัวกันเห็นใหม่ อย่างที่เขาภาวนากันโดยสูตรสำเร็จ ทุกคนต้องเป็นอย่างนี้ๆ โอ้โฮ..
ไม่ใช่ทหารนะเว้ย..

โยม ๑ : เคยบวชอยู่ที่วัดคอโศฯ ลัก ๒๐ ปีแล้วครับ อาจารย์ครับ แล้วก็พอสึกออก
มาแล้ว ก็ยังมาปฏิบัติมา แต่ว่ามันก็เดินหน้าบ้าง อยู่กับที่บ้าง ถอยหลังบ้าง หลายปีอาจารย์

หลวงพ่อกุ : ก็ยังดี

โยม ๑ : แล้วก็..บางทีก็จะเป็น ตอนที่บวชมาใหม่ๆ ก็ยังดีๆ แต่ตอนนี้ก็รู้สึกว่าจะจิตก็
กลับมารวมได้บ้าง

หลวงพ่อกุ : ใช่..

โยม ๑ : แต่ก็ไม่ได้ทิ้งครูบาอาจารย์ ก็ยังทำอยู่เสมอๆ

หลวงพ่ : ทำอย่างนี้เงินทองเรา นี่ทรัพย์สินภายใน อันนี้มันติดอยู่กับจิต ใ้ทรัพย์สินภายนอก
มันทรัพย์สินสาธารณะ

โยม ๑ : ผมเชื่อมั่นแน่นอนครับ เพราะว่าทำอยู่เป็นประจำ

หลวงพ่ : ใช่..

โยม ๑ : ทุกวันนี้ไม่เคยทิ้งเลย

หลวงพ่ : ถ้าอันนี้มันมีนะ อันนี้มันมี คูสิ.. อันนี้สมมุติเลยนะ เรานั่งกันอยู่ที่นี่ บอกตรงนี้
ต้องตายหมดเลยพวกนี้ พวกเรานี่ต้องตายหมด ตายหมดเลย อ้าว..ใครตกใจบ้างละ แล้วจะ
ไปกันอย่างไร แต่ถ้าคนมันพร้อมแล้วนะ ตายเหรอ เออ..ตายก็ตาย กูพร้อมแล้วเห็นไหม จิต
ที่มันเป็นแล้ว มันจะเป็นอย่างนี้ จะตายที่ไหน จะตายเมื่อไร จะอะไรมันพร้อม แต่ถ้ามันไม่
พร้อม เพราะเราไม่ได้ฝึกไว้ มันไม่พร้อมนะ ตายเหรอ แล้วกูจะทำอย่างไรละ แล้วกูจะเอา
อะไรไปด้วยละ แล้วกูจะไปเจออะไร กูก็ยังไม่รู้

แต่ถ้าเราทำนี่ คือ ทรัพย์สินภายใน ถ้ามีทรัพย์สินตัวนี้นะ ทรัพย์สินภายนอก มันก็จำเป็นในการ
ดำรงชีวิต แต่ทรัพย์สินภายในมันจะไปในวิญญะ มันพร้อมเสมอที่จะไปที่ไหนก็ได้ แต่ถ้ามันสิ้น
กระบวนการไปแล้วนะ มันรู้หมดเลย ตาย.. ตายเหรอ ตายก็ดีใจ กูจะได้ไปสักที

โยม ๔ : อาจารย์ แล้วอย่างนี้หนูไม่ทันแล้ว ถ้าเกิดตายแล้วเกิดใหม่จะได้เจอพระ...

โยม ๓ : (เสียงหัวเราะ) กลัวไม่ทัน..

หลวงพ่ : มันอยู่ที่นี้ไง อยู่ที่เรที่ตั้งปฏิภาณ เขาเรียกสายบุญสายกรรมเห็นไหม หลวงคา
ใช้คำนี้ หลวงคาบอกว่าท่านออกมาช่วยโลก คนที่เชื่อถือศรัทธาก็มี คนที่คัดค้านก็มี พวก
เชื่อถือศรัทธา มันเป็นสายบุญสายกรรม คือ เคยทำบุญร่วมกันมา เหมือนเราเป็นเพื่อนกัน
เป็นพรรคพวกกันมา พอไปเจอกันสังเกตใหม่ว่า โอ๊ย..คนนี่ถูกชะตาโว้ย.. คนนี่ همینหน้า
มาก นี่ไงสายบุญสายกรรม ถ้าเราทำตรงนี้ขึ้นมา มันจะได้ตรงนี้ไง คือว่าถ้าเราคิดอย่างนี้บ๊

ที่เราพูดบ่อยเห็นใหม่ ใครบอกว่า อยากจะไปเจอ เกิดพร้อมพระศรีอารย์ ภูถามว่ามึงมีสิทธิอะไร ก็คิดเอาเองไง แต่ถ้ามึงทำบุญแล้วมึงอธิษฐาน มึงตั้งใจ คือ มันต้องมาจากเหตุไง

โยม ๒ : ทำบุญไปเรื่อยๆ

หลวงพ่ : ไซ้..

โยม ๒ : สร้างบารมีไปเรื่อยๆ

หลวงพ่ : ไซ้..ถ้าเราสร้างเหตุไซ้ใหม่ เรามีเหตุแล้ว ผลมันเกิดเองไซ้ใหม่ อันนี้บอกว่าอยาก ภูจะเกิดพร้อมพระศรีอริยมตไตรย แล้วทำอะไรล่ะ ภูนั่งกระดิกตีนอยู่นี่ไง เออ.. แล้วมึงจะได้เจอ ก็เจอตีนมึงนั่นล่ะ มันไม่เจอพระศรีอริยมตไตรยหรอก มันต้องมีเหตุสิ ทุกอย่างมาแต่เหตุ ถ้าเรากลัวอย่างนี้นะ เราก็อธิษฐานสิ

“เราทำอะไรขอให้ความดีนี้พาไปสู่ที่ดี ทำบุญกุศลแล้วบุญกุศลขอให้พาเราไปเจอที่ดี ถึงจะต้องเกิดอีก ก็เกิดในสังคมที่ดี”

โยม ๑ : เจอคนที่ดี จริงๆ แล้วคือว่า จริงๆ แล้วถ้าเราทำความดี ทำพัฒนาจิตไปเรื่อยๆ ไม่ต้องไปตั้งใจ มันก็ต้องไปตามเส้นทางของมันอยู่แล้ว

หลวงพ่ : ไซ้..ก็เหตุไง

โยม ๑ : เพราะเราทำเหตุไว้แล้ว

หลวงพ่ : ไซ้.. มันอยู่ที่เหตุไง เราสร้างที่เหตุไว้ ไม่ต้องไปตกใจสิ อันนี้ไปตกใจ มันก็ไปโน่นเลย ก็นี่ไงสุกโตต้องสุกโตที่ปัจจุบัน ปัจจุบันนี้ดีมันก็ไปดีหมด ใ้อันนี้อาจจะไปดีเลยนะ แต่ตอนนี้ทำอะไรไม่ถูกเลย ก็หวังดีไว้โน้น แต่ก็ไม่ทำอะไรเลย ไม่มีเครื่องรับกลับเราทำของเราอย่างนี้ ไม่ต้องไปตกใจ ทำดีของเราไป

โยม ๓ : ได้แค่นั้น แค่นั้น

หลวงพ่ : ใช้..ทำดีของเราให้ถึงที่สุด เราทำแต่ความดีของเรา แต่ที่เราพูดเราใช้คำนี้จริงๆ นะ แล้วเวลาเราเทศน์เราสอนใหม่ๆ เห็นไหม “ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะย่อมคุ้มครอง” แล้วทำแต่ความดี แต่ทำความดีมันก็มีมารใช้ใหม่ เราทำความดีใหม่ๆ โอ้โฮ..โดนแกล้ง โอ้โฮ..โดนกระต๊อบ แต่มันก็ไม่ทิ้งนะ อ้าว..กระต๊อบกูไป เดียวนี้คนที่เขากระต๊อบนะ เสียใจหมด เพราะอะไร เพราะว่ามันกระต๊อบ กูไม่ยุบ มึงเจ็บดินเปล่าๆ มึงยังกระต๊อบ ดินมึงเป็นแผ่นดินมึง กูโดนกระต๊อบ กูไม่สนใจหรอก แต่นี่เวลาพูดนิสสัยเราเป็นอย่างนี้ พูดตรงๆ

แต่เวลาใครทำอะไรทำเถอะ เวลาพูดต้องหารอย่างนั้นๆ แต่เราก็จบนะ ไม่เคยไปยุ่งกับใครเลย อย่างที่เวลาเราพูดเรื่องนั้นเห็นไหม เขากลับใจ เขาบอกว่าต้องไม่ให้ “ใครชี้ไม่ได้ นะ ต้องพระพุทธเจ้าองค์เดียวนะ” เรารู้ว่า เขาคิดว่าเราจะออกไปรุกราน ไม่หรอก เพียงแต่ว่าที่เราพูดนี้ มันต้องมีสัจจะบ้าง สัจจะให้คนเกาะเกี่ยวบ้าง เอ็งพูดแต่ธรรมอย่างนี้ อธรรมคือความไม่จริงใจ แล้วคนไปเกาะเกี่ยวกับความจอมปลอมอย่างนั้น มันจะไปไหนกันหมด กูก็เสนอสิ่งที่เป็นจริงขึ้นมาเพื่อให้สังคมเขาได้เกาะบ้าง กูทำแค่นี้เอง แล้วที่นี้ความจริงกับความไม่จริง มันจะพิสูจน์กันเอง กูไม่ออกไปแอ่นแอ่น..ๆ กับพวกมึงหรอก รับประกันได้ว่า กูไม่ออกไปหรอก

โยม ๒ : ไม่ได้ไปแสดงตัว

หลวงพ่ : ไม่มี..กูไม่เคยออกไปยุ่งอะไรกับสังคมหรอก กูไม่ไปหรอก ปิดโซ่.. เขามาลากกูไป กูยังไม่ไปเลย นับประสาอะไรจะให้กูไปต่อกับพวกมึง กูไม่ไปหรอก

โยม ๓ : ก็มีโยมอุปัฏฐากของท่านพระอาจารย์..... เขาก็อ่านหนังสือของพระ.....ครับ มีอยู่ว่ามีในหนังสือ มีโยมเขาถามว่า เอ่อ.. สมาธิ ภavana ปัญญา ๓ อย่างนี้

“ละสมาธิไม่ต้องทำได้ไหม” เขาบอกว่า “ได้”

“ภavanaไม่ต้องทำได้ไหม” “ได้”

แล้วโยมอุปัฏฐากเขาก็ถามอาจารย์.....ว่า แล้วอย่างนี้ มันผิดหรือเปล่า ผิดแล้วผิดตรงไหน ผิดตรงนี้ไง ที่ตรงละไอ้ ๒ ตัวนี้ออก

หลวงพ่ : นี่เขาใช้คำพูดอย่างนี้ เขาบอกว่า สมาธิ ปัญญา ภาวนา ไซ้ใหม่ ให้ละภาวนาละสมาธิไปไซ้ใหม่ เขาคงคิดว่าปัญญาคือตัวหลักไง

โยม ๒ : อย่างนี้มันไม่ได้ นะครับ ปัญญาไม่ได้เกิดจากสมาธิ ไม่ได้เกิดจากอะไร ไม่มีทาง

หลวงพ่ : นี่ไงส่วนใหญ่ คนที่เขาพูดกัน ที่เขาพูดกันอย่างนี้เพราะอะไร เราต้องจับอุคคคติ คือ จับโลกทัศน์ คือ จับวิสัยทัศน์เขาก่อน ความคิดอะไรที่ทำให้เขาเป็นอย่างนี้ เพราะเขาเป็นอย่างนี้ ถึงบอกว่า สติก็ไม่ต้องทำ สมาธิก็ไม่ต้องทำ อะไรก็ไม่ต้องทำ

โยม ๒ : มิจฉาทิฎฐิ

หลวงพ่ : มิจฉาสิ เพราะเขาพูดอย่างนี้ปี่ เขาก็ย้อนกลับมาที่ปัญญาเด่นไซ้ใหม่ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา เราถึงพูดว่า “ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา” ปัญญาของใคร? เขาคิดว่าปัญญา เพราะศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา เขาก็เลยมัวกันอยู่นี้เพราะอะไร เพราะเขาใช้โลกียปัญญา ปัญญาอย่างนี้มันมีโดยสถานะของมนุษย์ แต่มันไม่เป็นศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า

ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้าจะบอกว่า สติ สมาธิ ปัญญา มันต้องมีสติเป็นพื้นฐาน “ถ้าไม่มีสติเป็นพื้นฐาน ทำสมาธิได้ไหม” “ได้” ทำสมาธิได้แล้วเพราะไม่มีสติไซ้ใหม่ สติเป็นพื้นฐาน สติเป็นสัจจะคือการเป็นปกติ ถ้าสติไม่มีพื้นฐาน ทำสมาธิขึ้นมาก็เป็นมิจฉาสมาธิ คือ เป็นสมาธิดำ ทำคุณไสยกัน ทำมนต์ดำกัน ฤทธิไซ้พรที่เขาเหาะเหินเดินฟ้าได้ เขาก็เกิดจากสมาธิเหมือนกัน แต่เพราะไม่มีสติเป็นพื้นฐาน

แต่ถ้ามีสติเป็นพื้นฐานเห็นใหม่ สติเป็นพื้นฐาน เกิดสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิเพราะอะไร เพราะพื้นฐานที่เป็นสติ ๕ ไซ้ใหม่ ปาณาติปาตาไม่เบียดเบียนไม่ทำลายกัน นี้เราได้

สมาธิมา เขาบอกว่า บ้านนี้เขามีความสุข ทำคุณไสยให้มันแตกแยกกัน ภูไปทำให้เขาแตกแยกกัน มันผิดศีลใหม่ ผิดศีล..ผิดเป็นปาณาณีนี่ไง ปาณาติปาตาเขาบอกว่าฆ่าสัตว์ให้ตกลง ไม่ใช่.. คำพูดต่อเสียดให้เขาเจ็บช้ำน้ำใจนี่ก็คือ ปาณาณ เบียดเบียนเขานี้ก็เป็นปาณาณแล้ว

ถ้ามีศีลเป็นพื้นฐาน เป็นสมาธิขึ้นมามันจะเข้าสู่สัมมา คือเข้ามาชำระล้างกิเลส ไม่ได้ไปทำลายใคร “การฆ่าที่ประเสริฐคือการฆ่ากิเลสอย่างเดียว” มันต้องมีศีล มีสมาธิ มันถึงเกิดโลกุตตรปัญญา แต่ถ้าไม่มีศีล สมาธิ มันเป็นโลกีย์ปัญญา ปัญญาของกิเลสไง ปัญญาที่เกิดขึ้นมา เกิดจากจิต ปัญญาในคอมพิวเตอร์ไม่มี ทุกอย่างไม่มี โลกนี้ไม่มีปัญญา

ปัญญาความคิดเกิดจากฐิติจิต เกิดจากภวาสวะ เกิดจากภพ เกิดจากจิต จิตเป็นที่ตั้ง จิตเป็นสิ่งที่ให้ทุกอย่างเกิดจากจิต เพราะอย่างเกิดมันต้องเกิดจากจิต เพราะปฏิสนธิจิตถึงเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เกิดจากฐานของจิตทั้งหมดเลย แล้วฐานของจิตนี้มันเป็นอวิชา มันเป็นมารควบคุมอยู่ มารมันควบคุมจิตนี้อยู่ เพราะจิตปฏิสนธิจิต โคนมารกับอวิชามันไปด้วยกัน

ทีนี้สิ่งที่ปัญญาเกิดขึ้นจากมาร เกิดขึ้นจากภวาสวะ เกิดขึ้นจากภพ มันถึงเป็นปัญญา กิเลสหมดใจ แล้วบอกปัญญาๆๆ ปัญญาของใคร ปัญญาของกิเลส หรือปัญญาธรรมะ เขาถึงพูดอย่างเอ็ง ที่มึงพูดได้ เพราะนี่ไงเราถึงพูดบ่อยว่า ไอ้เรื่องอย่างนี้ พอเอ็งพูดว่ากูมันไปรอบหรือไปรอบเพราะอะไร เพราะโลกทัศน์ ความคิดทางอูคมคติเขาเป็นอย่างนี้ เขาถึงสอน ผิดๆๆๆ หมด เพราะเขาสอนมาจากกิเลสของเขา

โยม ๒ : อย่างนี้มันผิดมาตั้งแต่เริ่ม ไซ้ใหม่ครับ

หลวงพ่ : ไซ้..ถ้าผิดมาจากนี้แล้ว เอ็งคิดว่าเดินทางผิด มันจะมีมรรคผลไหม

โยม : ไม่มี..

หลวงพ่ : แล้วพอบอกว่าไม่มี แล้วเอ็งจะมีได้อย่างไร มันเป็นไปได้..

โยม ๓ : อย่างนี้ เจ้าตัวเขาก็ต้องรู้สิครับ

หลวงพ่ : รู้สิ!

โยม ๓ : อย่างนี้เขาคีหลังเสือ

หลวงพ่ : ไซ้..ต้องรู้ เราถึงบอกว่าเขารู้ตัว ลูกศิษย์เขาก็มาถามว่า หลวงพ่อเขารู้ตัวไหม รู้.. รู้แล้วเจตนาออกมา แกล้งอวดโง่ด้วย ถ้ารู้แล้วไม่ออกมามันก็ไม่มีปัญหาไง รู้.. พอรู้แล้วออกมา พอออกมามันก็เหมือนกับสร้างตึก มันต้องมีนั่งร้านขึ้นมา สร้างนั่งร้านของเขาขึ้นมาแล้วก็ไปเหยียบ แล้วก็ไม่ได้เหยียบธรรมดาด้วย เมื่อก่อนนี่ที่เอ็งเอานั่งเสื่อมา ที่เราออกมาพูดเพราะหนังสือ พุทธโรจน์ตัวแข็ง พุทธโรจน์เป็นฉนวน ๒ ไอ้हां.. มันบอกว่าพุทธโรจน์เป็นฉนวน ๒ แล้วมึงเสื่อที่ใช้จุดจันรู้สามัญลักษณะแล้วลงฉนวน ๔ ฉนวน ๒ มึงบอกว่าผิด! แต่มึงบอกปัญญามึงจะเกิดที่ฉนวน ๔ ฉนวน ๔ มันจะเกิดปัญญาได้อย่างไร

นี่เพราะความไม่รู้ไง เพราะเขาบอกเขาถูกฉนวน ๒ ถูกพุทธโรจน์หมดเลย เพราะกูเห็นอย่างนี้บ่อยมาก กูถึงสวนออกไป พอสวนออกไปปั๊บ..ทีแรก โธ..เรื่องนี้เห็นมาตลอดแต่ไม่พูดๆ มันไม่ใช่เรื่องอะไรของเรา แต่พอที่เขาพูดเพราะมันเหยียบอำพระพุทธเจ้ามากเกินไป เหยียบอำพุทธโรจน์มากเกินไป พออย่างนี้ปั๊บ พอเขาไม่รู้ขึ้นมา เพราะเขาไม่รู้เรื่องธรรมะ แต่เขารู้เรื่องตัวเขาว่า เขาควรพูดอย่างไร เขาถึงเก็บธรรมะของครูบาอาจารย์มาเรียบเรียงแล้วพูด เขาคงคิดว่าพูดธรรมะแบบครูบาอาจารย์มันต้องถูกหมดไง

เหมือนกูยืมคำพูดเอ็งมาพูด นี่บ้านเอ็งก็มีร้านอาหารเขาบอกว่า เขาทำอาหารอร่อยมากเลย แต่มึงทำอย่างไร มึงบอกกุมาสิ แล้วกูก็บอก กูทำอาหารอร่อยมากเลย แต่กูทำไม่เป็นนะ กูทำไม่เป็นเพราะกูไม่เคยทำ เราก็อพยายามจำของครูบาอาจารย์มาพูด เพราะกูพูดคำเดียวกันนี้ มันต้องไม่ผิด แต่เขาไม่ใช่นักปฏิบัติ นักปฏิบัติ เขาฟังรู้ อยู่บ้านเอ็งทำอาหารเอ็งทำได้คล่องตัวเลยนะ แล้วเอ็งบอกให้กูทำบ้าง กูจับไม่ถูกเลย ไอ้อย่างมิดก็จับมาฟันใส่หน้าเลย กูฟันขาหมู ฟัน ผลัวะ..ใส่หน้าเลย ใครเห็นเขาก็หัวเราะเยาะทั้งนั้นล่ะ

โยม ๓ : แล้วอย่างนี้ เขาสอนผิดอย่างนี้เขาไม่ตกรนกรหรือครับ

หลวงพ่ : ไอ้ตกรนกรมันตกรนกรแน่นอน ไอ้เรื่องตกรนกรนี่แน่นอน!

โยม ๓ : เพราะเป็นมิจฉาทิฎฐิ

หลวงพ่ : เพราะชักนำคนผิคนะ ทีนี้ไอ้เรื่องนรกหรือไม่นรกนี่ มันอยู่ที่ค้นหาความทะยานอยาก อยู่ที่กิเลสมันใหญ่กว่า กิเลสในหัวใจของคนๆ นั้น กิเลสคือความอยากดังอยากใหญ่ มันใหญ่กว่าความสำนึกที่กลัวนรกหรือไม่กลัวนรกไป

แต่ตามข้อเท็จจริง นรกก็นรก สวรรค์ก็คือสวรรค์ ทำดีแล้วไปสวรรค์ ทำชั่วต้องตกรนกรเด็ดขาด แต่เพราะค้นหาความทะยานอยาก ค้นหา คือ อยากดังอยากใหญ่มันปิดหูปิดตา ถ้าพูดออกไปอย่างนี้คนฟังแล้วเข้าใจเห็นดีเห็นงาม เขาก็จะว่าตัวเองว่า ข้านี้ดี ข้านี้ใหญ่ แต่ไม่ได้คิดหระอกว่าสิ่งที่พูดออกไป แล้วมันจะเป็นจริงหรือไม่จริง เพราะตัวเองไม่เป็น

ถ้าคนที่เห็นใหม่ ถ้าเป็นอย่างนี้หลวงปู่มัน โธ.. ท่านพยายามสร้างพระสร้างแล้วสร้างอีก แล้วถ้ามันสร้างง่ายๆ อย่างที่เขาทำนะ หลวงปู่มันจะมีพระอรหันต์ทั่วประเทศไทยเลย นั่นคือว่าศักยภาพแบบหลวงปู่มันยังทำไม่ได้ แล้วศักยภาพอย่างนี้มาทำ มันก็ใช้ตรรกะอย่างนี้ออกมาทำ ละนั่นรู้ใหม่เรามั่นใจว่า รู้.. อย่างเรานี้ทำอะไรไม่เป็น ก็กูไม่เป็น โดยตัวกูใครจะมาบอกว่าเป็นหรือไม่เป็น ก็กูรู้ที่อยู่กูไม่เป็น ทีนี้เพียงแต่ว่า กูรู้ กูไม่เป็น เพียงแต่ว่า กูเลือกพูดเก่งหน่อยหนึ่ง กูก็พูดแจ๊วๆ ไอ้हां..มึงก็เลือกฟังกู กูถึงว่าสังคมไทย โง่ฉิบหายเลย

โยม ๓ : อย่างนี้เขาสอนกันผิตๆๆ อย่างนี้ คนปฏิบัติผิตๆ อย่างนี้ ก็เป็นกรรมของเขา

หลวงพ่ : เป็นกรรมมาก มิจฉาทิฎฐิ เพราะถ้าไม่เป็นกรรมมาก พระพุทธเจ้าก็ไม่พูดไว้ในสามเณร ที่ว่าพระหรือสามเณรเห็นผิในพุทธศาสนา ในปาฏิโมกข์มีนะ ที่เวลาพระเห็นผิแล้ว แล้วให้พระ พระพุทธเจ้าสั่งให้พระไปสวด สวด หมายถึงว่าให้ปรับความเห็นนี้ ถ้า ๓ ครั้งไม่ยอมรับให้ปรับอาบัติไซ้ใหม่ แล้วปรับอาบัติเสร็จแล้ว ห้ามพระทุกองค์ไปคุยด้วย เพราะพระพุทธเจ้ากลัวว่า ไอ้ความเห็นผิๆ นี้มันจะแทรกเข้ามาในศาสนา

ในปาฏิโมกข์ก็มีพระองค์หนึ่ง เณรองค์หนึ่ง แล้วพอเห็นผิดเขาเห็นว่า นิพพานสูญ นิพพานไม่มี อยู่ในปาฏิโมกข์ นึกไม่ทันตอนนี่ เราสวดอยู่เหมือนกัน ขนาดพระพุทธเจ้ายัง กันเลยนะ ถ้าพระพุทธเจ้าเห็นมีใครเห็นผิดปั๊บ..พระพุทธเจ้าจะห้ามทันที เพราะถ้า ไม่อย่างนั้นมันจะแพร่เชื้อ แต่นี้ภาษาพระพุทธเจ้าไม่มี แต่เขาอ้าง อ้างธรรมวินัยเหมือนกัน อ้างพระพุทธเจ้าตลอดนะ ยังพูดเลยนะ จะเชื่อพระพุทธเจ้าหรือจะเชื่ออสังขัตถ์นี้ อสังขัตถ์นี้ แม่่ง.. เสือกสอยได้นะมึง

รู้..เพราะไอ้คำว่ารู้ นี้เวลาเราพูด เราพูดแปลกนะ ถ้าเราพูด เราจะพูดโดยตำรา คือทาง วิชาการ ๑ แล้วถ้าพูดส่วนใหญ่ที่เราพูดนี้ เวลาทางวิชาการ มันจะเอามายืนยันกันว่าผิดถูก ตามวิทยาศาสตร์ใด วิชาการคือวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ได้โดยสายตา โดยสมองของพวกเรา แต่ ถ้าโดยธรรมโดยประสบการณ์จิต ไซ้..ขนาดเราปฏิบัติไป เราเข้าใจผิดเวลาหลงตาเทศน์นี้ “เอ..ทำไมกูไม่รู้อย่างนี้ละ เอ..ทำไมกูไม่เข้าใจว่า ก็จิตกูก็เป็นอย่างนี้ แต่ทำไมกูไม่เข้าใจอย่าง นั้นว่า” ปัดไซ้..มันง

เวลาอาจารย์เทศน์แล้วเราก็อเอาความรู้สึกเรามาเทียบ ธรรมคาถาปฏิบัติ มันจะให้ คะแนนตัวเองบวกตลอด แล้วกูก็บวกแม่่งจนลอย จน A + + + + A โครต โครต A เลยนะ เอ ..ทำไมเขาพูดมาแม่่ง B ทำไมกูยังไม่เข้าใจเลย ไอ้हां.. ไอ้โฮ..แค่นี้มันก็รู้แล้ว เราเคยเป็นมา หหมด อยู่กับหลงตามีความคิดอย่างไร หลงตาเทศน์อย่างไร ความรู้สึกเราอย่างไร มัน ขัดแย้งกันอย่างไร เรารู้ว่าเราผิดทั้งนั้นนะ พอรู้ว่านี่ผิด มันต้องไม่ใช่ ถ้าใช่ต้องเข้าใจสิ

แล้วเรามาอยู่กับหลงปุ้เจี๊ยะ หลงปุ้เจี๊ยะก็กระที่บเอา! กระที่บเอา! เอ..เอ..อยู่อย่าง นั้นนะ แล้วพอตอนหลังเห็นใหม่ พอตอนหลังกระบวนการมันเข้าใจหมดแล้ว พูดอะไรมา เอะ..สาธุนะ พูดอย่างนี้เราสะเทือนใจอยู่เหมือนกัน เราสะเทือนใจเราเองนะ เวลาเราพูด ธรรมะให้กับพวกโยมฟัง เราจะอ้างหลงตา อ้างหลงปุ้ฝั้น อ้างหลงปุ้ดูลย์ อ้างตลอดเลย เพราะอะไร เพราะว่าครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติมาตามข้อเท็จจริง มันเป็นจริงใจ แล้วมันมี น้ำหนัก เพราะมันมีบุคคลาธิฐานมีตัวตน มีบุคคล มีสถานที่ให้อ้างอิง

เราอ้างอิงครูบาอาจารย์เพราะมันมีน้ำหนัก ทีนี้เพียงแต่เวลาอ้างอิง เรามันก็อ้างอิงว่า เวลาครูบาอาจารย์ท่านคิดบ้าง ครูบาอาจารย์ท่านผ่านได้บ้าง เราเอามาอ้างอิง บางทีถ้าคนไม่เข้าใจก็หาว่าเรานี้เอาครูบาอาจารย์มาเหยียบย่ำ ไม่ใช่ นะ เราต้องการเป็นบุคคลาธิษฐาน เป็นสิ่งที่มีน้ำหนักให้โยมฟังแล้ว โยมเห็นว่ามันเป็นข้อเท็จจริงที่เห็นภาพชัดเจนว่า “ขาวหรือดำ”

เวลาครูบาอาจารย์ท่านคิด ท่านก็บอกว่าท่านคิด หลวงตาท่านบอกว่าท่านคิดสมาธิอยู่ ๕ ปี เราเอามาพูดบ่อยมากเลย แล้วท่านพูดเองว่าท่านกำหนดจิต จิตสมาธิท่านเสื่อมไปปีกับ ๖ เดือน ท่านทุกข์เกือบตาย ข้อเท็จจริงอย่างนี้ แต่เขาก็ไปตีความกันมันคลาดเคลื่อนกันไปหมดเลย นี่เราเอามาอ้าง ท่านบอกว่า “เราก็จิตอยู่เสื่อมไป ปี กับ ๖ เดือน โอ้โฮ..ทุกข์เกือบตายเลย แล้วพอถ้าจิตมันดีขึ้นมา ถ้าเสื่อมมันก็ต้องตาย ก็จิตนี้แหละ” ทีนี้เวลาเราพูดเราพูดเป็นบุคคลาธิษฐาน เราไม่ได้เอาครูบาอาจารย์มาเหยียบย่ำนะ เราเชิดชูของเรานะ เพราะอะไร

เพราะกว่าท่านจะมาเป็นครูบาอาจารย์เราได้ ท่านเอาชีวิตท่านแลกมาทั้งนั้น เพียงแต่เราเอามาเป็นบุคคลาธิษฐานมาเปรียบเทียบกับคนอื่นเห็นว่าน้ำหนักท่านมีน้ำหนัก คุพูดเองกูมันกระจอก กูมันจืดหมา พูดไม่มีใครเชื่อ กูก็เอาครูบาอาจารย์มาอ้างอิงให้พวกมันฟัง แต่เมื่อพูดไป มันสะเทือนใจเรานะ เดียวก็อ้างองค์นั้น เดียวก็อ้างองค์นี้ กูอ้างด้วย สาธุ กูอ้างด้วยความเคารพบูชา นะ กูอ้างมาเป็นแบบอย่าง เป็นบุคคลาธิษฐาน เป็นแบบอย่าง เป็นคตินิยมที่พวกเราเอามาเป็นคตินิยม กูไม่ได้อ้างด้วยความเหยียบย่ำ อ้างว่ากูอยากดังอยากใหญ่กว่าท่าน กูไม่ใช่!

โยม ๓ : อาจารย์ อย่างที่อาจารย์อ้างอิงอย่างนี้ คือ ทางพระที่วัดอาจารย์.....ก็ชอบนะครับ เขาบอกว่า เออ..

หลวงพ่ : มันชัดเจน

โยม ๓ : ครับ แล้วคือธรรมะของครูบาอาจารย์ บางสิ่งบางอย่างเขาไม่เคยฟัง

หลวงพ่อบอก : พุดไปนี่ เดี่ยวว่าไม่อีกละ มันไม่มีทางรู้หรือก คำพุดคำเดียวกัน เรายังบอกเลย คนไม่รู้พุดผิด คนรู้พุดถูก กว่ากิน เอ็งก็ว่ากิน แต่ถูกพุดถูก มึงพุดผิด อ้าว..เอ็งว่ากินหรือเปล่า กินก็จบไซ้ใหม่ ไอ้ถูกกินแล้วกว่าถูกกิน กว่ากิน แล้วถูกได้กินด้วย มันได้รสไซ้ ไอ้เขาบอกว่ากิน ก็เข้าใจว่ากินแต่ไม่ได้กิน มันต่างกัน แล้วอย่างที่ว่า ถ้ามันจะอ้าง เราจะอ้างถูก เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะสิ่งที่เราอ้าง ก็ถูกหลงอย่างนี้เหมือนกัน เราเคยผิดไปไซ้ แล้วเราพยายามทำให้มันถูก มันก็เลยเห็นผิด เห็นถูก

แล้วเวลาครูบาอาจารย์ท่านทำ อ้อ..มันเป็นอย่างนี้ พอเป็นอย่างนี้ปั๊บ เวลาพุดเราจะพุดถึงหลวงตาบ่อย หลวงตาบอกว่าที่ว่าจิตเสื่อม หนึ่งปีกับ ๖ เดือน แล้วพอด่านนั่งตลอดรุ่งเห็นใหม่ ต่อไปนี่จิตท่านไม่เสื่อมอีกแล้ว เกาะติดนั้นนะ โสคาบัน เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะโสคาบันมันไม่เสื่อมไซ้ ออุปสรรค แต่ท่านไม่พุดเห็นใหม่ ท่านบอกว่า เวลาท่านนั่งจนเวทนามันขาดหมด เวทนาสักแต่ว่าเวทนา เวทนาไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่เวทนา ชั้น ๕ มันขาดหมด แล้วขึ้นไปหาหลวงปู่มันไปรายงานหลวงปู่มัน

พอหลวงปู่มันชม “ท่านบอกไอ้โฮ..เหมือนหมามันจะเห่า มันจะกัด มันจะฉีกเลย เพราะท่านก็ภูมิใจของท่าน”

หลวงปู่มันก็ดีใจว่า “เข้ากระแสแล้ว เออ..จิตนี้มันไม่ได้ตายตามอฏกาพะวะ มันตายหนเดียวเท่านั้นนะ เออได้ทางแล้ว เอละ”

ไอ้โฮ..คึกใหญ่เลย นี่ใจคนมันเป็น มันจะรู้จังหวะไหน อย่างเช่นรถ เราแข่งรถ ไอ้โฮ..เข้าโค้งสุดท้ายแล้ว จะถึงเส้นชัยแล้ว เห็นตาทามากรุกแล้ว ไอ้โฮ.. ฮู้..ฮู้..นี่เหมือนกัน พอมันได้แล้ว พอมันได้อีกชั้น แหม..กูเห็นตาทามากรุกแล้ว ใส่ออย่างเดียว ไอ้โฮ..มันขนพองหมดนะ

คนภาวนาเป็นมันเป็นอย่างนี้ มันรู้ไซ้ อารมณ์ความรู้สึกอย่างนั้นเป็นอย่างไร อารมณ์อย่างนี้มันเป็นอย่างไร อารมณ์ความรู้สึกที่มันผิดพลาด มันเป็นอย่างไร อารมณ์ที่มันเข้าถึงความรู้สึก ไอ้โฮ.. มันเป็นอย่างไร แล้วเวลาท่านพุด พุดถึงว่าความผิด ความถูก มันเคยผิด

มาเหมือนกันไง แล้วมันเลยเอามาพูดให้เห็นภาพชัดเจน แล้วถ้าถูกมันจะเป็นอย่างนี้ ผิดอย่างนี้ แล้วไม่ใช่เราคนเดียว

ครูบาอาจารย์องค์นี้ก็ผิดอย่างนี้ แล้วจะถูกอย่างนี้ แล้วผิดอย่างนี้ จะถูกอย่างนี้ อย่างนี้ๆ แล้วจิตมันเป็นอย่างนี้ ระดับของจิตมันแตกต่างกันอย่างนี้ เราจะพูดประจำเห็นใหม่่า พิจารณากาย หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่คำดี หลวงปู่ชอบ หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่ขาว เพราะหลวงปู่เจี๊ยะไปหาหลวงปู่ขาวบ่อยมากเลย

เพราะหลวงปู่มันบอกว่า “หมูกณะให้จำหลวงปู่ขาวไว้นะ เพราะหลวงปู่ขาวเคยมาคุยกับเราแล้ว และหลวงปู่ขาวสิ้นกิเลส” หลวงปู่เจี๊ยะท่านก็จับไว้ ท่านก็ไปหาไง

หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟังประจำว่าไปหาหลวงปู่ขาว

“เจี๊ยะเอ๊ย เจี๊ยะ ม้างกายอยู่บ่” พิจารณากายอยู่ไหม

“ม้างหลายๆ” หลวงปู่เจี๊ยะตอบ

“เจี๊ยะ เจี๊ยะม้างกายอยู่บ่”

“ม้างหลายๆ”

นี่หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้เราฟังประจำ “ม้างหลายๆ” พิจารณากายเหมือนกัน แต่! แต่ไม่เหมือนกันเลย เพราะอำนาจวาสนาบารมีของคน เหมือนเราเป็นแชมป์โลก แชมป์โลกทุกคนเลย แต่คนละรุ่น น้ำหนักต่างกันเห็นใหม่ น้ำหนักฟลายเวท แบนตั้มเวทนะ โล้ท์เวทน้ำหนักของรุ่นแต่ละรุ่นมันแตกต่างกัน จิตบารมีที่สร้างสมมามันแตกต่างกัน แต่เวลาเป็นแชมป์โลกแล้ว แชมป์โลกหมดเลย แต่คนละรุ่น พิจารณากายเหมือนกันหมดเลย แต่ไม่เหมือนกันเลย ไม่เหมือนเลย! อันนี้พอไม่เหมือนปั๊บ มันก็เป็นความรู้สึกเฉพาะตนของตัว ฉะนั้นอย่างที่ว่า ทำอย่างนี้อย่างเดียวหมดเลย ไม่ใช่ไปอย่าง ไอ้ท่า.. แม่ง..อยู่บนแสงหมุนๆ อยู่那儿ละ ก็ตัวก็ได้เสียๆ แล้วหมุนๆ อันนี้มัน นิพพานไปอย่าง

โยม ๓ : แล้วโยมที่อาจารย์...เขาฝากมาถามว่า พระที่บวชพรรษาเดียวครับอาจารย์ มีใครสำเร็จบ้างไหมครับ

หลวงพ่ : บางอย่างนี้มันถามไม่ได้เว้ย.. เพราะมัน..ไอ้อย่างนี้มันพูดไปแล้ว หมู่คณะด้วยกันนะหลวงตาเคยคุยกับเรา บอกของจริงของปลอมมันอยู่ด้วยกัน เราจะหาของจริงทั้งหมดโลกนี้มันไม่มี ฉะนั้นจะบอกว่าจะต้องให้เป็นจริงทั้งหมด มันไม่ใช่ เพียงแต่ขอให้เราเป็นพระแล้วอยู่ในศีลในธรรมก็พอแล้ว เราเป็นพระที่ดีเราก็เคารพเป็นเพื่อนกันได้แล้ว หมู่คณะเราขอให้มันเป็นพระเป็นเจ้าอยู่ในศีลในธรรมเราก็รักกัน

แต่ไอ้การปฏิบัติ มันเป็นอำนาจวาสนาที่เราสร้างมา บางทีปฏิบัติไม่ได้ มันสุขวิสัย ก็คือสุขวิสัย คำว่าสุขวิสัยมันก็เหมือนกับผลไม้อ่อน อย่างเช่น มะม่วง มันอ่อน เราเก็บมาจะบ่มให้สุก มันสุกได้ไหม มันไม่ได้เห็นไหม มะม่วงอ่อน เวลาเราเก็บมาจะบ่มให้สุก มันเป็นไปได้หรือ

จิตของเรามันสร้างมาอย่างนี้ บางอย่างมันก็ได้แค่นี้ไง คือเราจะไปบังคับให้มันเป็นอย่างนี้ที่ให้เราคิดไม่ได้หรอก

โยม ๔ : มันก็เหมือนกับว่าวาสนาเราแค่นี้

หลวงพ่ : ใช่..ได้วาสนามาแค่นี้ ทำไมมะม่วงอ่อนก็ไม่เป็นไร มะม่วงอ่อนก็กินมะม่วงอ่อนได้ใช่ไหม ก็คือว่า...

โยม ๔ : มันก็ค่อยๆ สะสม

หลวงพ่ : ใช่..

โยม ๓ : แล้วอย่างนี้ ถ้าเราเร่งความเพียรเอาแบบเต็มที่เลยอย่างนั้นใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : ก็ทำกันอยู่เยอะ ก็ทำเร่งความเพียรขนาดไหนก็สร้างสมบารมีไป

โยม ๓ : แล้วอย่างที่พระอาจารย์บอกว่า ถ้าเอาจริงเอาจังเสมอต้นเสมอปลาย

หลวงพ่ : ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี

โยม ๓ : อย่างต่ำก็ต้องอนาคามี

หลวงพ่ : ไซ้..ที่นี้เวลาเอ็งคิดเอ็งลองทำสิ ๗ เดือนนี้ พอสัก ๒ เดือน แหม..ก็อืม.. ขอพักก่อน เดียวมาใหม่ คือ ๗ เดือนมันไม่ต่อเนื่องไง เราก็ใช้คติธรรมอันนี้ ที่เวลาเราปฏิบัติก็ตั้งอยู่อย่างนี้ ขนาดเวลาเรา.. ไซ้..เวลาปฏิบัติคืออาหารมากๆ นะ มันทุกข์ มันยากนะ มันท้อถอยนะ กูก็เอาตรงนี้แหละ

อย่างไรก็แล้วแต่ กูก็เอาหัวกวนกวนเขาไว้ก่อน อัดเม่งเลย แล้วทิ้งมันไว้ก่อน กูไม่ถอย แต่เวลากูสู้ไม่ไหว กูก็คว้าผ้าพาดไว้ก่อน ขอพักนิดหนึ่ง คือ ไม่ถอย ถ้าถอยนี่ถอยหมดเลย ถ้าถอยก็ถอยกรูดๆ เลย สู้ไหวหรือไม่ไหวก็เอาหัวยันไว้ก่อน หลับแค่นี้ก็นั่งหลับไปอย่างนี้ไม่เป็นไร สู้อย่างเดียวกันนะ

ที่นี้เรามีความคิดอะไร ที่มันมีความคิด จนพระด้วยกันมาอยู่ เพื่อนๆ มันยังบอกเลย

“ไอ้หงบเอ๊ย ไอ้ห้าเขาปล่อยกันแล้ว มึงทำไมไม่ยอมปล่อยวะ ทำไมเขาสะดวกสบายบ้าง มึงจะไม่ยอมเลย”

ไอ้ไซ้..เขาพูดอย่างนั้นนะ เวลาอยู่ด้วยกัน ถ้าอยู่ด้วยกันเวลาพระเรา เราทำอยู่คนเดียวเรารู้.. เราเข้าใจว่าเขาเงินๆ ใจ ไอ้คนที่ไม่ทำจริงจัง มันก็อายคนที่ทำจริงไซ้ใหม่ แต่เขาไม่ทำ เขาใช้คำว่า “อาย” เราตีกลับมาบอกว่า “มึงทำทำไม ทำไมมึงไม่ทำเหมือนกู” เราก็ต้องพยายามหาทางออก

โยม ๑ : อาจารย์ครับถ้าอดนอนมากๆจะมีผลกับสมอง เบลอ งงไหมครับอาจารย์

หลวงพ่ : ไม่น่า ใหม่ ๆ มี

โยม ๑ : มีไซ้ใหม่ครับ เพราะว่าผมเคยบ้าง

หลวงพ่อบอก : เฉพาะใหม่ๆ แต่ถั่วต่อไปๆ มันจะดีขึ้นนะ ๑. มันจะดีขึ้น ๒. มันจะอยู่เป็นนิสัย อย่างเช่น หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟังเป็นประจำ อาจารย์คงมาอยู่ที่วัดเขาทรายงาม อดนอนมั้ง แล้วหลวงปู่ลี อยู่ที่วัดคลองกุ่ม ระหว่างคลองกุ่มกับวัดทรายงามแข่งกัน วัดหนึ่งอดนอน วัดหนึ่งอดอาหาร (เสียงหัวเราะ)

หลวงปู่เจี๊ยะเล่าประจำ หลวงปู่เจี๊ยะท่านอดนอน ท่านบอกไอ้โฮ..ง่วงนอนหลับเลย บางทีมันไม่ไหวนะ ไปฟังเสียดาย ยืนนี้แหละ พอฟัง อ่า.. ขงจับหน้อย หลวงปู่เจี๊ยะนี่แหละ มีเทคนิคเยอะ

โยม ๒ : ผมไปฟังประวัติหลวงปู่เจี๊ยะ มีเรื่องทุกเช้าอย่างนี้

หลวงพ่อบอก : เออ..ไปยืนนอนอยู่ ที่นี้คำว่าอดนอน อดอาหาร มันเป็นอุบาย

เมื่อวานเขามาที่พูด พูดบอกว่า มันเป็นอุบายวิธีการ อย่างเช่น เราทำแล้ว เมื่อสองวันนี้มีพระสีกไปองค์หนึ่ง เขาบอกว่า เขาภาวนาแล้วมันทำงานทำได้อย่างไร เราบอกถ้าเอ็งทำไม่ได้เลย มันต้องอดนอน อดอาหาร การอดอาหาร การอดอาหาร มันสามารถแก้รักได้เลยละ เจอหน้านี้ บึง! รัก ไอ้โฮ..รัก.. รักใจจะขาดเลย

หลวงปู่ฟื้น ท่านเล่าให้ฟัง ท่านมางานฉลองกรุง ๑๕๐ ปี ๒๔๗๕ หลวงปู่สิงห์ กับหลวงปู่มหาปิ่น พี่น้องกันท่านมาแล้วหลวงปู่ฟื้นท่านเป็นคนอุปฐาก มาพักที่วัดบวรฯ ก็มาล้างบาตร ๓ ใบ พอล้างอุปัชฌาย์เสร็จ เดินลงมา ไปเจอผู้หญิงสวนทางมา โอ..บึง.. ซ็อค..เลย

โยม ๑ : ของเก่า

หลวงพ่อบอก : ไซ้..ไม่เคยเห็นหน้ากัน ไม่เคยเจอกัน ซ็อคเลยนะ พอซ็อคเลย หลวงปู่สิงห์ หลวงปู่มหาปิ่นเข้าใจ ก็ให้เข้าไปอยู่ในโบสถ์วัดบวรฯ นี่แหละ โบสถ์วัดบวรนิเวศน์นี่แหละ ปิดประตูหมดเลย นั่งอดข้าว

วันที่ ๑ “รักไหม” “รัก” ไม่กิน ๒, ๓, ๔ “รักไหม” “รัก” ไม่กิน ๕ “รักไหม” “รัก” ไม่กิน พอเช้าวันที่ ๗ “รักไหม” อืม..หิวอะ “ไม่รักอะ” ไม่รักก็ได้กิน แก้ได้เห็นไหม

“อดอาหาร อดนอนผ่อนอาหาร” ถ้าคนใช้เป็น “ใช้เป็นอุบายนะ” มันจะได้ประโยชน์มากมาย แต่ถ้าคนโง่ นึกว่าอดนอนผ่อนอาหารเป็นพระอรหันต์ ตาย..ถ้าอดอาหารเป็นพระอรหันต์นะ แอฟริกา เอธิโอเปีย แม่ง..กระดุก โอ๊ย..ต้องไปกราบมันเลย พระอรหันต์ ใอันนั้นมันอดเฉยๆ อดเพราะไม่มีจะกิน น่าสงสารนะ เวลาเขาถ่ายรูปมาให้ดูนะ โอ้โฮ..

โยม ๓ : ใ้เราอดเพราะความตั้งใจ แต่นั่นมันเป็นกรรมของเขา

หลวงพ่ : ใ้เราอดเพราะหัวใจมันคั้น เราอดเพราะบิบบัน ฉะนั้นอดนอนผ่อนอาหารมันมีเทคนิค มันมีอุบายมาส่งเสริมการปฏิบัตินี้เยอะมาก แต่ต้องใช้เป็น อย่างเช่น มอร์ฟิน เวลาไปหาคนป่วยนะ คนป่วยหนักๆ เขาฉีดมอร์ฟินเพื่อบรรเทาปวด แต่เดี๋ยวนี้มอร์ฟินคนใช้กันติดกันเกลื่อนเลย เย่มากๆ เลย แต่หมอเขาเอาไปใช้แก้ปวด

“อุบายการอดอาหาร” อดต่างๆ มันเป็นอุบายที่ใช้ประโยชน์ได้ แต่ต้องคนใช้เป็นนะ เอามาใช้ประโยชน์ในทางที่ถูกต้องนะ อย่าเอาไปใช้ในทางที่ผิด พระพุทธเจ้าถึงบังคับไว้ว่า “ห้ามอดอาหาร” ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ห้ามนะ กว่าชาวพุทธตายครึ่งประเทศเลย

พอใครอยากเป็นพระอรหันต์แม่ง..อด หมอต้องเอาไปฝังหมด.. ตายหมด.. เพราะมันไม่ได้ใช้ปัญญา.. แต่ถ้าหมอเป็น มันใช้ประโยชน์ได้ “อดนอน ผ่อนอาหาร เราใช้ประโยชน์ คนใช้เป็นนะเป็นประโยชน์มาก คนใช้ไม่เป็น เป็นโทษ”

โยม ๒ : มันจะเป็นมิจฉาทิฎฐิไปเลย เป็นทิฎฐิของคนไปเลย

หลวงพ่ : ใ้.. พระพุทธเจ้าเลยบัญญัติว่า “ห้าม” แต่! ไปพูดไว้ในบาลีใจ “แต่! ถ้าใครอดเป็นอุบายวิธีการ เราตถาคตอนุญาต” ห้ามอดอาหาร แต่! ถ้าใครใช้เป็นอุบายเป็นเทคนิคในการต่อสู้กับกิเลส เราตถาคตอนุญาต ตรงนี้เป็นประโยชน์มากมาย อันนี้คน..ประสาเราทุกคนอยากสบายอยู่แล้ว ใ้ไหม กินอืม นอนอุ่นนี่สุดขอดเลย

แต่พอออกอาหารนะ ผิดๆๆ ไปกินนี่ ดีๆ เออ.. ถูกๆๆ แล้วก็ไปนั่งสัปหงก อืม..ถูก
 ฉิบหายเลย หัวโขกพื้นถูกใจ ถูกพื้นป๊อก! แต่พอออกอาหารผิดๆๆ ก็อกิเลสมันไม่ต้องการ
 ให้ไปทำลายมัน อะไรที่ยากลำบาก กิเลสมันคืนแล้ว แต่ถ้าเรามีความซื่อสัตย์มีความจริงใจที่จะ
 สู้กับมัน อะไรเป็นประโยชน์เราก็จะเอามาใช้ตรงนี้ ถ้ามาใช้ตรงนี้ปีบเพื่อประโยชน์ ต้องใช้
 เป็น

นี่ไง..เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดเห็นใหม่ ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่เป็น ที่นี้ท่านจะชี้ทางให้
 เราถูกมาเรื่อยๆ ชี้ทางให้ถูกนะ ถ้าเราไม่ถูกนี้ อู้ฮู..ตะบี่ตะบันทำอยู่อย่างนั้นนะ ไม่รู้จะไป
 ทางไหน แต่ถ้าคนเป็น ก็ถูกเป็นมาแล้ว ถ้ามีงักพวงมาลัยผิดคตกทาง ถ้ามีงักรักษาเข้าโค้ง มีง
 หลุดโค้งแน่นอน จิตมันมาอย่างนี้

ถ้ามีงักไม่ทำอย่างนี้ มันจะไปไม่ได้ ถ้าเอาจิตมาอย่างนี้ปีบ มันต้องทำอย่างนี้ ตรงนี้
 ต้องเซนเกียร์ขึ้นแล้ว ขึ้นเนินแล้ว อันนี้จะขึ้นยอดเขาแล้ว มีงต้องใส่เกียร์ ๑ มีงต้องทดใส่
 โฟร์วิลเลย มันมี มันขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นขั้นๆ นะ ปฏิบัตินี้ อันนี้คนไม่เป็นเห็นใหม่ โอ้ย..
 สบายๆๆ ไอ้เบียร์ร้อง สบายๆๆ ลงถึงหมดนะมีง.... อันนี้จบแล้วนะ